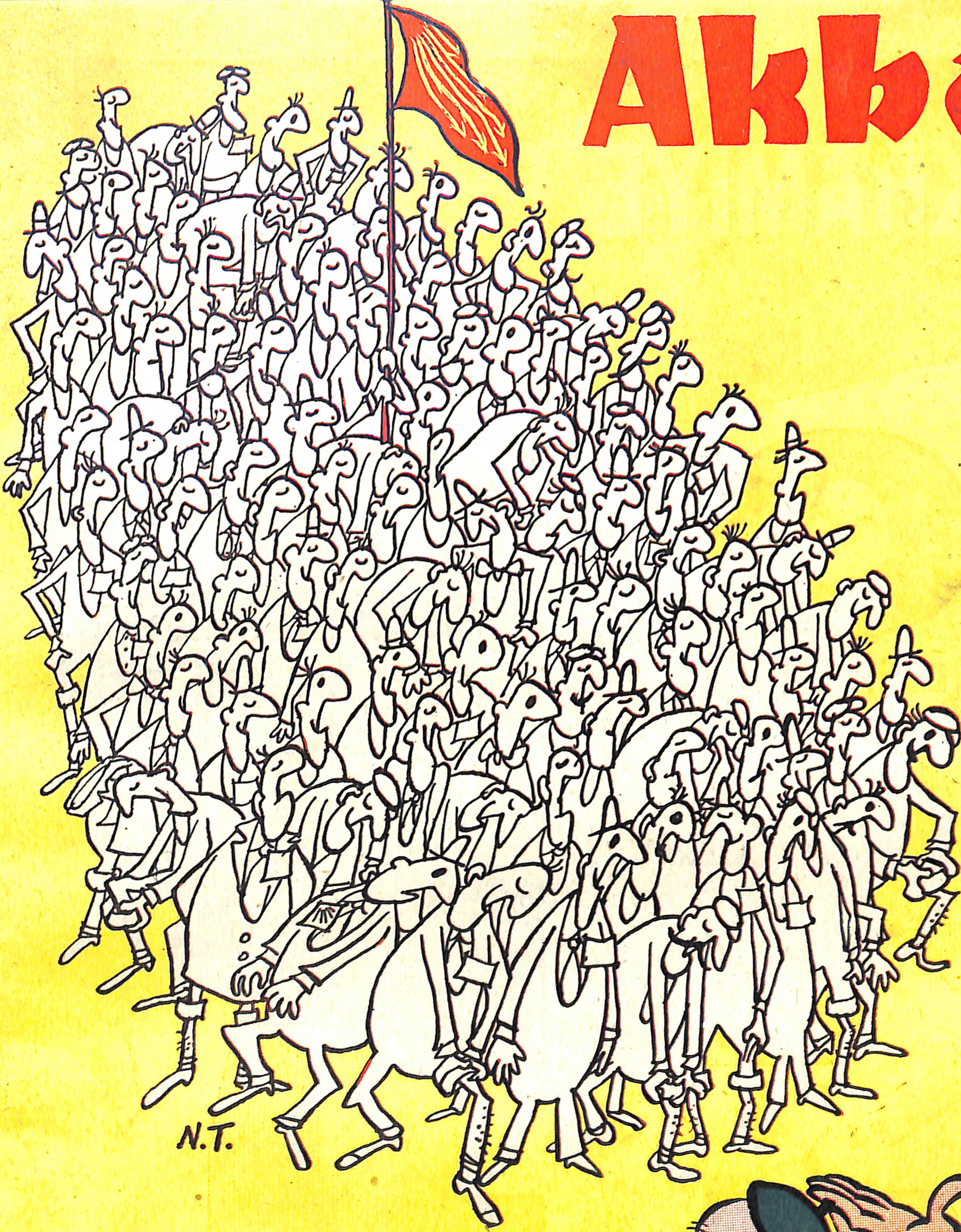
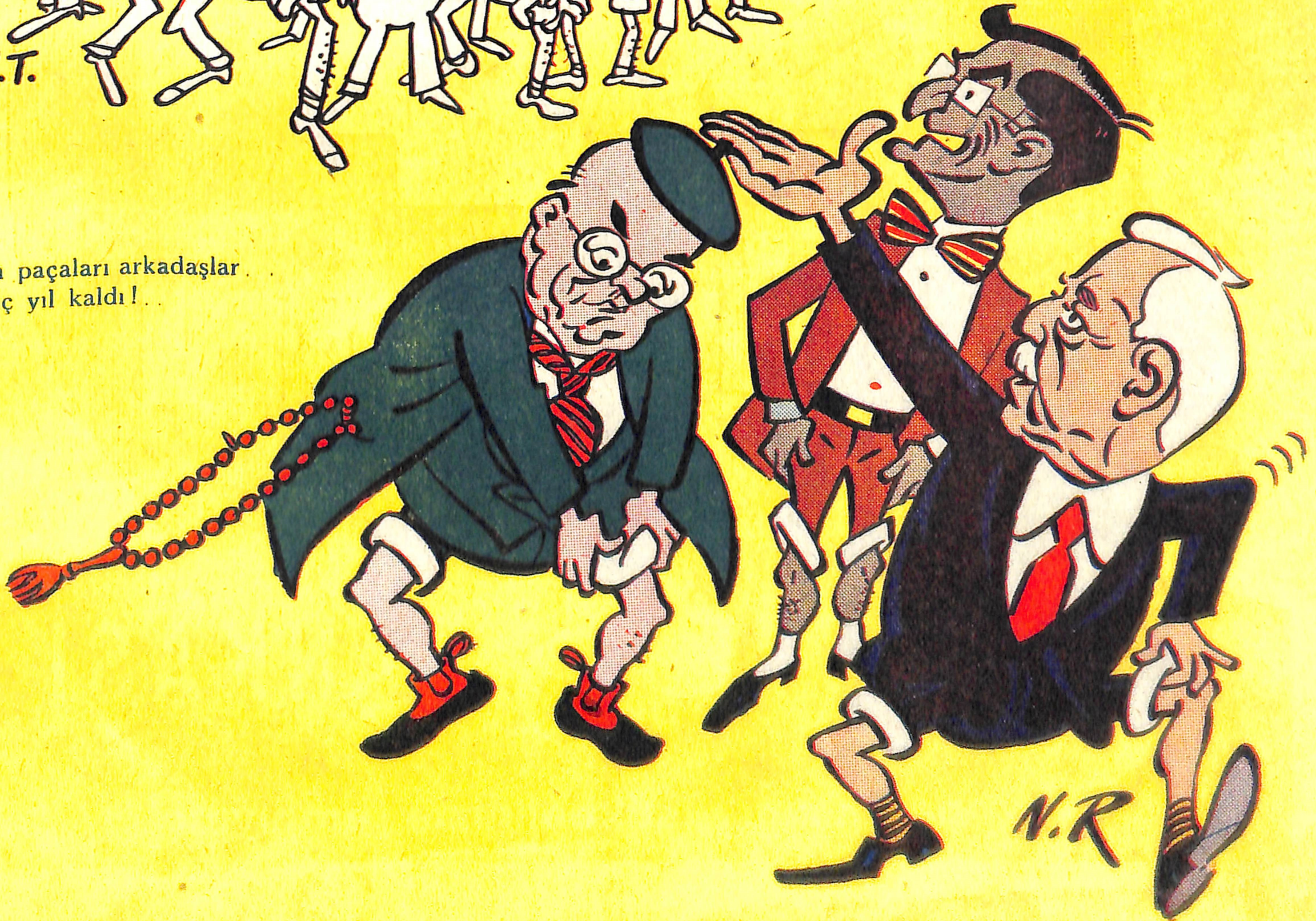
Akbaba

İnönü — Sıvayın paçaları arkadaşlar.
Göle üç yıl kaldı!..

359

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI: 359 C.: 14 29 OCAK 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasî mizahî gazetesi

Yeni yıl, yeni zamlarla girdi :

Esnaf — Darısı başımıza!...

Huzur!

İKTİDAR huzur istiyor: Düşünebilmek için huzur, çalışabilmek için huzur, dosta karşı huzur, düşmana karşı huzur...

Huzur istiyen yalnız iktidar mı? Tarafsızlar istemiyor mu? Muhalifler istemiyor mu? Ben istemiyor muyum? Siz istemiyor musunuz?

Huzur!.. Odamda bir çocuk ağlasa, damda bir kedi miyavlasa, sokakta bir satıcı bağırsa, kalemimin ucundaki kelimeler, ipliği kopmuş tesbih danelerine döner.

Ama huzur bir türlü olmaz: Aile huzuru vardır, iş huzuru vardır, meslek huzuru vardır, politika huzuru vardır, hattâ vicdan huzuru vardır.

Akşamları, büyük meydanlarda uzayan yolcu kuyruklarını bir şehrin huzuru diye kabul edebilir miyiz?

Çisentili kış sabahında uzayan perişan kılıklı gaz kuyruklarına vatandaş huzuru denir mi?

Şu gecekondular, şu çadırlar, şu kovuklar birer huzur yuvası mıdır?

Evi yıkılan istimlâk alacaklısı huzur içinde midir?

Irak bir huzursuzluk konusu, Kıbrıs bir huzursuzluk çıkmazı değil midir?

Hele 6-7 Eylül, hele o trajik gece, akıldan çıkacak, küçümsenecek, örtbas edilecek bir huzursuzluk mudur?

Ama İçişleri Bakanı, bütçe tartışmalarında bu konunun artık kapanmasını, artık suçlu aranmamasını, artık unutulmasını istedi.

Eğer, Kabakçı isyanını, Patrona isyanını, Otuzbir mart isyanını unutmıyan tarih unutursa!...

Demek bu suçlusu meçhul ayaklanışda tufan gibi, deprem gibi, mukaddes kitaplar çağına yetişememiş bir İlâhî gazapmış!..

Memleket huzurunun baş koruyucusu sayın Dr. Gedik, her işde, her yerde, her zaman böyle uysal değildir. Büyük Millet Meclisinde bile asayişi korumak yetkisini kendisinde gören sayın Vekili, hele muhaliflerin gezilerinde daima vatandaş huzurunun bekçisi görürüz. Bu uğurda cop edebiyatını demokrasi tarihimize geçiren bazı gayretli kaymakamlarımızla valilerimizin başarıları da unutulmaz elbet!

Ancak yeni bir olay var ki, hikmet-i hükûmete pek akıl ermiyeceğini bildiğimiz hâlde yine şaşakaldık:

Eskişehir valisinin nakli ile Eskişehir Emniyet Müdürünün istifası!

Biliyorsunuz, muhalefet lideri İnönü, maceralı gezintilerinin sonunda Eskişehire gitmişti. Ertesi sabah gazeteleri ellerine alanlar, gözlerine inanamadılar: Ne cop vardı, ne dipçik.. Memleket asayişi yerindeydi, vatandaş huzuru yerindeydi.

İşte iki örnek idare âmiri ki, başka illeri kıskandıracak bir olgunluk göstermiş, gazetelere kocaman harflerle manşet olacak, muhalif mebuslara sözlü soru önergeleri verdirtecek bütün olayları önlemiştiler.

İktidarın huzuru ilk defa Eskişehirde kaçmamıştı. Tedbirler komisyonundaki şiddet zorlamalarını gevşetecek bir müjdeydi bu... Sayın Gedik bile bütçe komisyonunda muhaliflere karşı savunurken, bu başarıyı haklı bir övünçle anlatmıştı.

İşte, hepimizi sevindiren bu mutlu başarıdan sonradır ki, gönüllere kök atmış o iki örnek idarecinin oturdukları koltuklardan söküldüklerini görüyoruz: Biri başka bir il'e atılıyor, öbürü serbest hayata!

Hayretle düşünüyoruz: Kimin huzuru kaçmıştı acaba?.. Eskişehirlilerin mi? Hayır... Hükûmetin mi? Hayır... Emniyet kuvvetlerinin mi? Hayır... Basının mı? Okurun mu? Tarafsızın mı?.. Hayır, hayır, hayır!..

Sadece, evet sadece Eskişehir Demokratlarının!

Demek parti baskısı, muhtarları, müdürleri, kaymakamları, hatta valileri aşarak İçişleri Bakanının odasına kadar girdi ha!..

Biz nerede yaşıyoruz kuzum?.. Yoksa bu vatanın adı artık Türkiye Cumhuriyeti değil de D. P. Cumhuriyeti mi?..

Evet, evet, evet... Huzur istemekte iktidarla beraberiz artık.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kadınlar Kolu Toplandı

ADNAN VELİ

O gün kadınlar kolu, Ruşen'in gazinosunda, aylık sohbet toplantısını yapıyordu. Toplantıya başkanlık eden Güllü Şengül, çok heyecanlı bir konuşma yapan Suna Ardıgüzel'den sonra, Yediverenler mahallesinin delegesi Hamiyet Gülderen'i kürsüye davet etti:

— Kardeşciğim, dedi. Allah ne verdiyse, sen de bir kaç çift lâkırdı ediver de, gönlümüz büsbütün ferahlasın. Haydi nonoşum, sıra sende...

Hamiyet Gülderen, öteki delegelerin alkışları arasında ayağa kalktı, yeldirmesini kavuşturup, başörtüsünü çenesinin altına kıs tırdıktan sonra, kırıta kırıta, kürsüye geldi:

— Allah aşkına kusura bakmayın kardeşciğim, dedi. Ben, pek öyle edebiyatça konuşmasını beceremem. Ama, Demokrattan, gözüm sönsün çok memnunum. Müslüman dini âşikâre. Allahın bildiğini kuldan ne saklıyayım?. Bu Demokrat çıktı çıkalı, evliyayı da, enbiyayı da tanır olduk. Neydi a eski zamanlar kardeşciğim?.. Doğru dürüst bir Eyüpsultan'a gidemezsin. Yûşa hazretlerine bir kurban kesmiye kalksan, lâiklik var diyerekten kesemezsin. Minareye çıkıp Allahı Ekber diyemezsin. Papucubüyüğün türbesine, rahat rahat bir murat bezi bağlıyamazsın. Doğru dürüst bir muhabbet büyüsü yaptıramaz sın. Resmen muska yazdıracak bir hoca bulamazsın. Neydi yârabbim o zindan günleriiii?.. Celâl-i azîmüşşân'a şükürler olsun, bize bu günleri de gösterdi. Şimdiki zamanın türedileri ağızlarına bir sakız almışlar, «pahalılık var» diyerekten ortalığı bir teviye karıştırıyorlar. Ama biz katiyen karışmayız kardeşciğim. Bizi, Battal Gazi hazretlerinin kepçesiyle bile karıştıramazlar. Öyle değil mi Allasen?..

Salonda bir alkış koptu. Delegelerin hepsi heyecana ğelmişti. Hamiyet'e coşkun tezahürat yapıyorlardı.

Eskihisar mahallesinden Zühtiye Tırnakazgil, ayağa kalkıp avaz avaz haykırmıya başladı:

— Ah Hamiyetçiğiiiiim!.. Vallahi öyle bir lâf ettin ki, lûgat kitapları bu lâfı duyacak olsa, raflardan patır patır dökülmiye başlar.

Toplantı başkanı Güllü Şengül, delegeleri sükûnete davet ediyor, durmamacasına zil çalıyordu:

— Pâkizânım huuuuu!... Sus allasen kardeşim. Şayeste hanım, sen de sus Muhammed aşkına... Ayol bunu gazeteciler duyacak olsa, vallahi hepimizi keçi define koyup da tımbır tımbır çalarlar. Susun kurbanınız olayım.

Pâkizânım, çığlık çığlığa bağırıyordu:

— Eğer ki yazmazlarsa kör olayım hatırım kalır. O uyuntuların ellerine birer tane hokka kalem geçmiş, akıllarına ne gelirse yazıyorlar. Bereket, ahali onların ne matah olduklarını anladı da, yazdıklarına kimsecikleri̇n kulak astığı yok. Ne varmış gazeteciden korkacak?.. Hele bir yazsınlar, vallahi o yazanı iki yakasından yakalayınca, üç kış çivit yüzü görmemiş tekaüt fanilâsı gibi, çitiliye çitiliye kireç kaymağından geçirmezsem, bana da Akarçeşme İmamının ilk göz ağrısı, Tenteneli Pâkize demesinler.

— Sus kardeşim, sus... Bize her daim nezaket yaraşır. Bizi dinliyenler, «amma da içtimaî kadınlar» demeli... Dünya yıkılsa, içtimaîliğimize toz konduramayız.

— A, helbette... İçtimaî doğduk, içtimaî öleceğiz kardeşim.

— Hadi öyleyse susun, partili hemşirelerim... Hamiyet hanım konuşacak. Kendisini derin saygılarımızla dinliyelim...

— Dinliyeliiiiim!..

Hamiyet Gülderen, konuşmasına devam etti:

— Ondan sonracığıma kardeşim, eski zamanda otuz yaşına gelmiş, kazık kadar herifler şehadeti kelime bile çekemezlerken, şimdiki zamanın yedi yaşındaki sübyanları bile, ammesiydi, tebârekesiydi kadsemiydi, vallahi hepsini bülbüller gibi okuyorlar. Bize bugünleri gösteren büyüklerimiz dünya durdukça dursun yârabbiiiiim!..

Delegeler hep bir ağızdan bağırdılar:

— Amiiiiiiin...

— Sevgili ve yakışıklı arkadaşlarım!.. Şimdiki zamanın züppeleri, bir pahalılık bahanesidir tutturmuşlar, hep onu söylerler. Pahalılık neredeymiş?.. Çok şükür, para hepimize oluk gibi akıyor. Hani ayıptır söylemesi, ben bu Demokratın sayesinde neler yapmadım, neler?.. Bir kere hem efendimin ağzına, hem de kendimin ağzıma, altlı üstlü takım yaptırdım kardeşciğim. Halk Partisinin zamanında, püsküvüt yemiye bile dişimiz elvermezdi. Ama şimdi sakız leblebisinden tut da keçiboynuzuna kadar, kızarmış ekmek kabuğundan tut da, Hafız Mıstafanın iki kavurulmuşuna kadar, yemediğim şey yok hemşireciğim. Hele bizim efendi ne memnun, ne memnun!.. Demokratın sayesinde ayvayı bile ısırıyorum» diyor da, başka bir şey demiyor. Hani hâşâ huzurunuzdan, efendimde tam 26 senedir fıtık illeti vardır. Zavallıcık doğru dürüst bir merdiven bile çıkamazdı. Velâkin Demokratın sayesinde gıcır gıcır bir kasık bağı aldıktan maada, hani vallahi neredeyse mahallede birdirbir oynıyacak. Eh, ben bu Demokratın hakkını nasıl inkâr ederim kardeşim?..

Delegelerden Kazan yaması Nazmiye atıldı:

— Aaaah, âh, inkâr edilir mi kardeş?.. Demokrat geldi geleli, mısaf çarpsın, ağzımızın tatı da geldi. Benim eskiden... Neyse... Burada söylenmez. Kalabalığın içinde minasip düşmez.

Delegeler hep bir ağızdan bağırdılar:

— Söyle Nazmiye hanımcığım, allasen söyle...

— Vallahi olmaz, Ayıp olur..

— Allahının aşkına söyle... Söyle de kâfirler anlasınlar.

— Vallahi söyliyemem. Nâmehrem... Nasılsa aklıma gelivermişti...

— Söyle söyle... Burada biz bizeyiz...

— Söylenmez hemşire... Nâmeh rem dedim ya... İşte o kadar...

— Anladık ama, biz.. yani efendinden memnunsun değil mi?

— Hem de nasıııl... İktidar bizde diyor, başka bir şey demiyor...

— Allah razı olsun. Cenâb-ı Zülcelâl herkesin kalbine göre versin. Allah Demokratı iki cihanda aziz etsin...

— Amiiiiin!.. Amin hüm âmin!..

Nazmiye hanım sustuktan sonra, Hamiyet Gülderen konuşmasına devam etti:

— Ondan sonracığıma hemşireciklerim, biz bu Demokratın hakkını kabili yok ödeyemeyiz. Vallahi inanmazsınız. Gelin de evde, gardrop dolabıma bir bakın... Boydan boya esvap dolu... Mantosu ayrı, yeldirmesi ayrı, geceliği ayrı, misafirliği ayrı, yabanlığı ayrı, çamaşırı ayrı,..

100 NUMARA

Cihat Baban Ankara'ya gitmişti. C. H. P. kurultayına katılmak için. Kaldığı otelin garsonuna sordu.

— Oğlum, yüz numara nerede?

Garson, bön bön baktı:

— Efendim?...

— Yüz numara?

— Anlamadım efendim!

Cihat gülümsedi.

— Evlâdım, yüz numara nedir, biliyor musun?

— Affedersiniz efendim, bilmiyorum...

— Tuvalet yavrum, tuvalet. Tuvalet yüz numara değil midir?

Bu sefer garson da gülümsedi:

— Eveeeet... Eskiden öyleydi efendim.

— E, şimdi?

— Şimdi zam yaptılar efendim, ikiyüz numara oldu!

Aaaah, ah, Halkçıların zamanında bir pâzen entariye fit olan Hamiyet, bugüne bugün, zenneciler çarşısı gibi, türlü elvan roplar içinde vallahi Kıreta Karbolar gibi yaşıyor. Ayıptır söylemesi, bir yeşilim var, belden büzmeli... Tam türbe yeşili... Bir penbem var, hasbahçe sardunyası... Bir camgöbeği yeldirmem Cenâb-ı rabbim cemi cümleye öyle yeldirme ihsan etsin. Bir kışlığım var, bafur dumanı... Onu da Zeki Müren'e giderken giyiyorum. Hamamcıların Firdes geçende modelini istediydi de, damadı Halkçıdır diyerekten vermedimdi. Eğer ki, Avrupa memleketinde bir eşi daha varsa, Kadiri Mevlâm, sırat köprüsünden geçmeyi bana nasip etmesin.

— Allah göstermesin hemşire.

— Gardolabımda sırf esvap olsa neyse... Ama o çamaşırlar, o ayakkabılar, o naylon çoraplar... Bak vallahi inanmazsınız, size bir şey söyliyeceğim. Ama gene de kendi mâbeynimizde kalsın. Ben Halk Partisinin zamanında Amerikan bezinden bile bir sütyen yapamazken, bugüne bugün Allahıma çok şükür, en birinci naylon sütyen kullanıyorum. Ah bu naylon sütyenler nasıl da gıcır gıcır oluyor. Birinci mevki tramvaya binerken, insanın göğüsleri tramvayın kapısına şöyle bir takılacak olsa, vallahi yüreğim, Lokman ruhu içmiş gibi bir tuhaf oluyor. Bir insanın bunu inkâr etmesi için, Allahtan korkmaması lâzım. Biz böyle şeylere, hep Demokratın sayesinde kavuştuk. Geçende muhtar dedi ki, «Demokrat, önümüzdeki seçime kadar dedi, Amerikadan bir aşı getirtecekmiş dedi, o aşıyla kadın kısmını onar, onbeşer yaş gençleştirecekmiş» dedi. Yalanım varsa kahrolayım. Eğer ki Demokrat bunu da yaparsa...

Delegeler müthiş heyecanlanmışlardı:

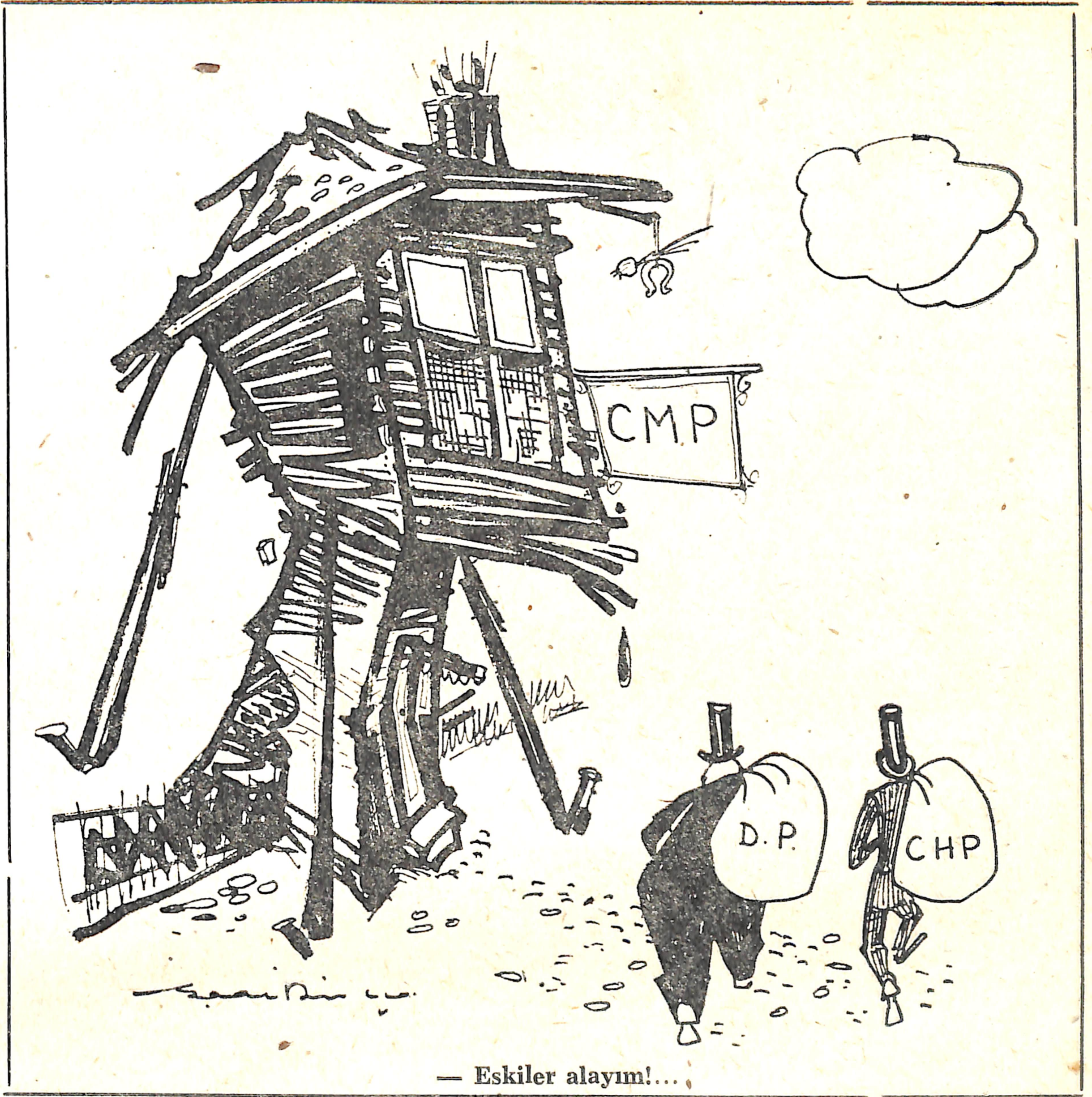
— Allah yârabbim... Kaadir Mevlâm o günleri de bize göstersin, diye bağırışıyorlardı.

Başkan Güllü Şengül:

— Sevgili hemşirelerim, dedi... Oturuma on dakika için ara veriyorum. Nebile hanım arkadaşımız biraz lâhana turşusu getirmiş. Saadet hanım da mısır patlatmış. Hem onları yeriz, hem de memleketimizin durumu hakkında bir parça da taşlıkta konuşuruz. Haydi buyurun allasen büfeye... İki soluk alalım. Gene geliriz.

Delegeler, Hamiyet Gülderen'i coşkunca alkışlıyorlardı. Turşu yemek için, oturuma on dakika ara verildi...

Adnan Veli

— Eskiler alayım!...

İhracat!

İki eski arkadaş karşılaştılar:

— Vaaay Cemilciğim, kaybettik seni... Nerelerdesin ayol?

— İstanbuldayım!

— Memur musun?

— Hayır...

— Ne iş yapıyorsun?

— İhracatla meşgulüm...

— Avrupaya mı?

— Değil?

— Amerikaya ha?...

— Değil, değil...

— Demirperde arkasına demek?

— Hayır kardeşim, bilemedin?

— Yaaa, Arap memleketlerine

— Yine değil kardeşim!

— Ya nereye?

— Bizim evden Sandalbedestenine!

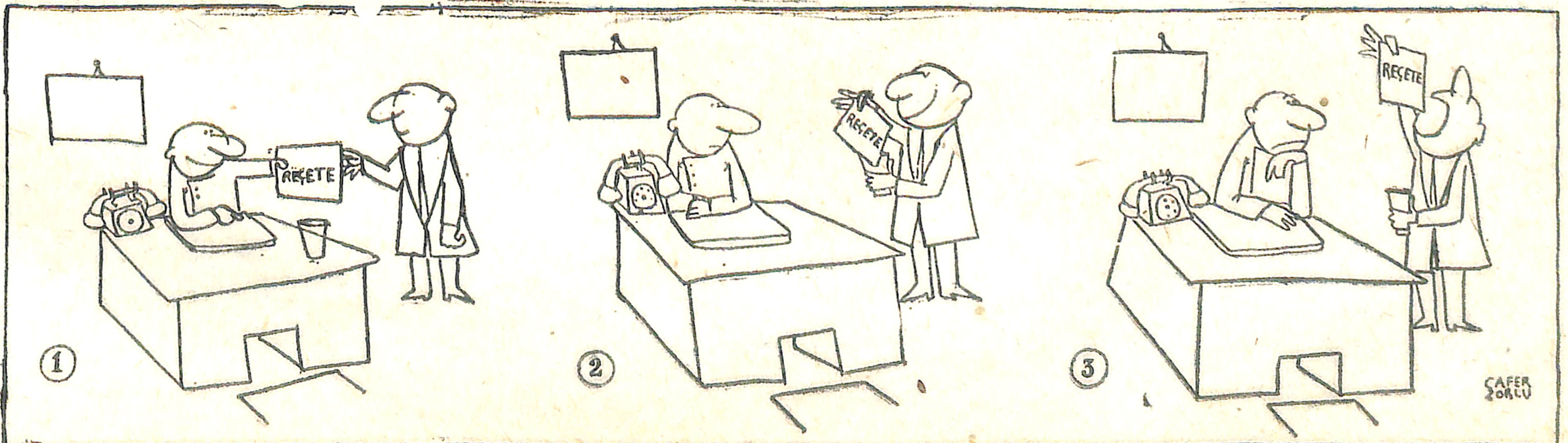
Yaş meselesi!

Yatmak üzereydiler. Rebeka, tiksintiyle bakarak:

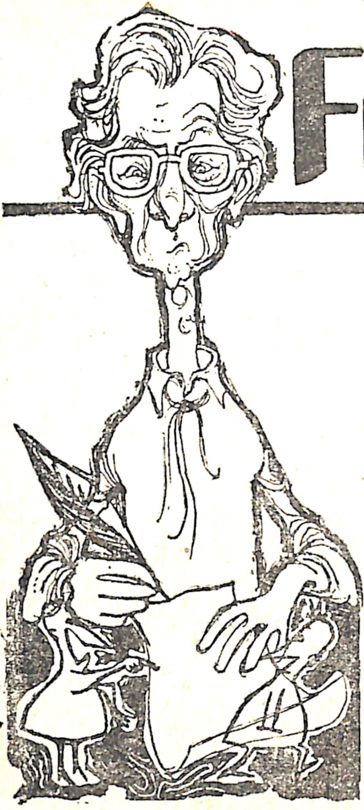
— Salamon, dedi, ayaklarin ne kadar kirli...

Kocası gayet sâkin

— Elbetta, ben senden sikis yas büyüküm!...

YAZISIZ

Fantiko

AZİZ NESİN

Bir zamanlar, ülkenin birinde oldukça yaşlı bir yazar vardı. Bir gazeteye her gün yazılar yazardı. Yaşadığı ülkede o yazarı önemseyen, yazdıklarına kulak asan pek yoktu. Yazar bu yüzden bir iç tedirginliğiyle kıvranıyor, ne yapsam da okurların gözlerini üzerime çevirsem diye düşünüyordu.

Bir akşam üzeri, masasında, başını iki eline dayamış, içinden «ne yapsam, ne yapsam...» diye geçirip duruyordu. Ertesi gün için gazetede çıkacak bir yazı yazmalıydı. Değil herkesin ilgisini çekecek, gelişigüzel bir konu bile yoktu kafasında. Oysa her gün yazmak zorundaydı. Eline kalemi aldı, önündeki boş kâğıdın üstüne anlamsız biçimler çizdi. Bilinçsizce bu çizgileri çizerken bir yandan da bir konu düşünüyordu. Kafasında yazacak bir konusu olmadığı zamanlar hep böyle yapardı. Ne çizdiğini bilmeden kağıda bir yelkenli kayık resmi çizdi. Sonra adını yazdı. Bir daha adını yazdı. «Ne yazsam yarın için...» diye düşündü. Adını büyük harflerle yazmaya başladı. İçi boş büyük harfleri kurşun kalemle gölgeliyordu.

Önündeki kağıt, karalamayla dolunca, sinirli sinirli onu attı, başka bir kâğıt aldı: İç içe yuvarlaklar, üçgenler, dörtgenler yaptı. Sonra yıldızlar çizmeğe başladı. Kâğıdın üstüne özenle bir «F» harfi kondurdu. Öbürleri gibi bu «F» de bilinçsizce çizilmişti. Sonra bu «F» nin yanına bir «A» kondurdu. Daha sonra çok acemice bir güneş resmi, bir yürek resmi yaptı. Kâğıdın orasına burasına gelişi güzel harfler kondurdu. Bir «F», bir «A», bir «N»... Sonra bir «T» bir «İ»...

«Ne yapsam, ne yazsam!...» diye geçirdi içinden, öyle bir şey yazmalıydı ki, her okuyan «Aşkolsun herife, amma da döktürmüş!..» demeliydiler.

Kâğıdın üstüne bir «K» sonra «O» yazdı. Sonra at kuyruğu gibi bir şeyler çizdi.

«Ne yazsam...» diye düşünürken bilinci uyanır gibi oldu. O yarı uyanıklıkla, kâğıdın şurasına burasına çiziktirdiği harfleri yanyana getirip okudu: F - A - N - T - İ - K - O

Bir daha okudu: Fantiko...

— Hah, buldum!... diye sevindi. Gazeteye ne yazacağını en sonunda bulmuştu. Temiz bir kâğıt aldı. Başa «Fantiko» diye yazdı.. Bütün zorluk, konuyu buluncaya kadardı.

Ertesi gün gazetede çıkan «Fantiko» yazısı, büyük ilgi topladı. Herkes bu «Fantiko» dan konuşuyordu. Yazıya bakılırsa «Fantiko» çok kötü bir şeydi.

Birbirlerine «Fantiko» yazısını okuyup okumadığını soruyordu herkes. Okumamış olanlar da gazeteyi arayıp buluyor. Fantiko başlıklı yazıyı okuyorlardı. Bu Fantiko denilen şey, korkunç birşeydi. Ne olduğunu kimse bilmiyor, herkes birbirine:

— Fantiko nedir? diye soruyor. Kimse de bunun ne olduğunu bilmiyordu ama okuyanların yazıdan öğrendiği tek gerçek şuydu: Fantiko çok kötü, ama çok kötü bir şeydir.

Üç gün sonra o yazar gazetesinde «Fantiko nedir?» başlıklı bir yazı daha yazdı. Okuyanı korkuya veren bir yazıydı. Fantikocular çok tehlikeli insanlardı. Nereye giderlerse orasını batırırlar, yıkarlardı. Bunlar şeytandan da beterdiler.

O yazar bir ay içinde «Fantiko», «Fantikoculuk» ve «Fatikocular» üstüne altı yazı yazdı. Yazılar, o zamanacak görülmemiş, geniş bir ilgi topladı.

Bu ilgiyi gören başka yazarlar da Fantiko üzerine yazılar yazmağa başladılar. Bu yazılar «Kahrolsun Fantikocular», Alçak Fantikocular» «Fantikoculara ölüm!» gibi başlıklar altında çıkıyordu.

Günden güne o ülkede Fantiko korkusu yayılmakta, o zamanacak kimsenin bilmediği Fantikoyu ilk anlatan yazarın ünü de her gün biraz daha genişlemekteydi. Bu üstad yazar bir kurtarıcı sayılıyordu. Bu korkunç tehlikeyi görüp de ilk anlatan o olmasaydı, hiç kimse böyle bir tehlikeyle koyun koyuna yaşadığını bilip öğrenemiyecekti.

Fantiko'nun Veremden, Vebâdan, Tifüsten daha korkunç olduğunu anlamışlardı. Bununla kalsa iyi... Üstelik bu Fantiko, geçici, bulaşıcı bir şeydi. Bir Fantikocu, bin kişilik bir yere girse, o bin kişiyi bir dakika içinde hep Fantikocu yapabilirdi. Bunun için bir soluk alıp vermesi, bir esnemesi yeter de artardı bile. Hele bir hapşırırsa, değil bin, on bin kişiyi bir anda Fantikocu yapması işten değildi. Onun için nerde bir Fantikocu görülürse, soluk almasına, ağzını açmasına, öksürmesine, hapşırmasına vakit bırakmadan hemen tepesine binip, kafasını ezmeli, beynini parçalamalı, sonra da yakıp toz edilmeliydi. Bu Fantikolardan, onları yakıp toz etmekle de kurtulunamazdı. Tozlarını toplayıp denizin dibine, dumanlarını toplayıp gökyüzüne atmak gerekirdi.

Artık o ülkede herkes göz kulak kesilmiş, Fantiko tehlikesini ilk haber veren o üstad yazarın kaleminden ne çıkacak diye tetikte bekliyordu. Fantiko tehlikesine karşı genç yaşlı, küçük büyük, hasta sağ, kadın erkek, herkes hepsi ayakta, uyanıktı.

Üstad yazar bir gün «Fantiko'dan nasıl korunulur?» diye bir yazı yazdı. Bu yazıya göre Fantiko'dan korunmak için, başı titretmek, yürürken ayağı yerden hiç kaldırmamak, sık sık da göz kırpmak gerekiyordu. Ne kadar çok göz kırpılır, baş titretilirse Fantikodan o kadar korunulurdu.

Yürürken ayaklarını sürümeyenler, adım atarken ayaklarını yerden kaldıranlar, gözlerini kırpmayıp, başlarını titretmeyenler, ancak Fantikoculardı.

Herkes birbirini gözlüyor, kim böyle yapmıyorsa, Fantikocudur diye üstüne çullanılıyordu. Artık kendisine Fantikocu denilecek diye korkusundan herkes ayaklarını sürüye sürüye gidiyor, durmadan göz kırpıp, başını titretiyordu. Yoksa, Fantikocu diye hemen yakalanması işten bile değildi.

Ayaklarını yerden kaldırmadan sürüye sürüye gitmek yüzünden herkes her yere, her şeye geç kalıyordu. Otobüs kaçıyor, tramvay kaçıyor, vapur kaçıyor, tiren kaçıyor, her şey kaçıyor ve insanlar bir türlü bu kaçan şeylerin arkasından yetişemiyorlardı.

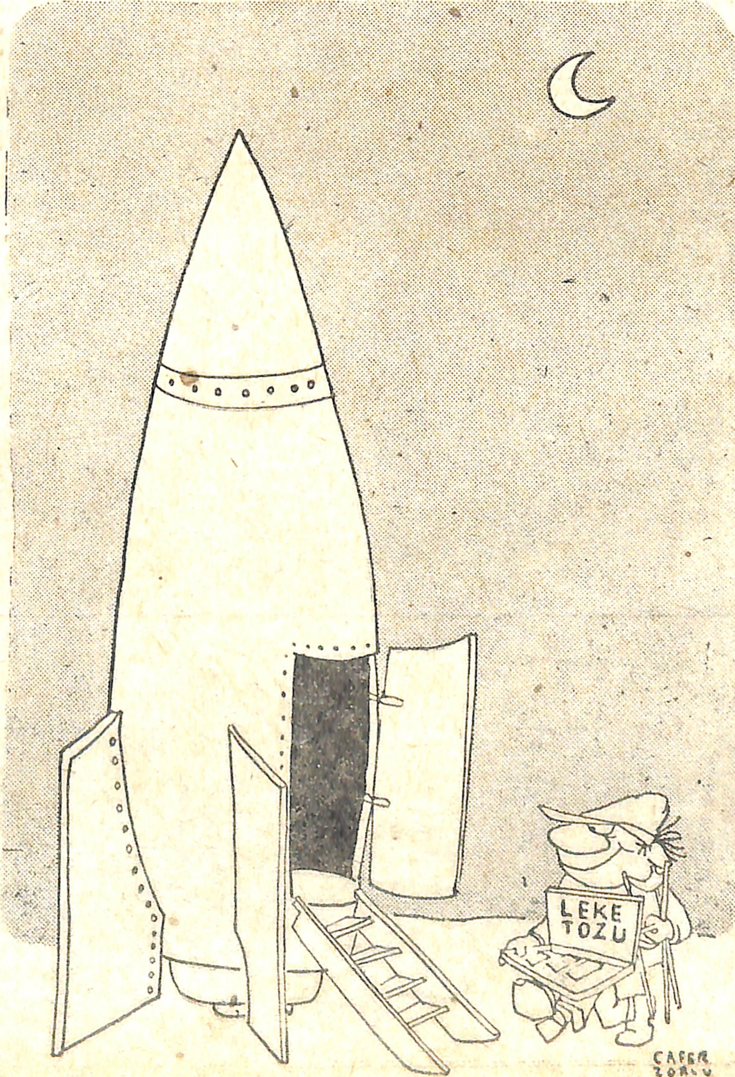
O ülkede yaşayanlar, kendilerine Fantikocu denilmesi korkusuyla ayaklarını sürüyüp, baş titretip, göz kırpmaya başlayınca, kimin Fantikocu olduğu kimin olmadığı anlaşılamıyordu. Çünkü herkes böyle yapıyordu. Ama üstad yazar yine imdada yetişti. Fantikodan korunmak için ayak sürümek, göz kırpmak, baş titretmek yetmiyordu. Çünkü Fantikocular da böyle yapmaya başlamışlardı. Bu yüzden Fantikocularla Fantiko düşmanları birbirinden ayırt edilemiyordu. Bunun üzerine üstad yazar Fantikoculardan korunmak için her ayak sürüyüşte bir kere diz bükmek ve bir yandan «Huta-hata-hut!..» diye sesler çıkarmak gerektiğini yazdı. Artık herkes böyle yapıyordu. Arada bir şaşırıp ta «Huta - Hata - Hup!» diyecekleri yerde «Hapa - Hupa - Hap!» diyenler, ya da başka türlü diyenler Fantikocu diye yakalanıyordu. Herkesin gözü, kulağı birbirindeydi. O ülkede durmadan ayak sürüyen, diz kıran, baş titreten, göz kırpan kişilerden «Huta - Hata - Hup!» diye sesler yükseliyordu. Herkes korkusundan Fantikocu olmadığını anlatmak için gırtladığı yırtılasıya «Huta - Hata - Hup!» diye bar bar bağırıyordu. Sesler yankılanıyor, dağlardan taşlardan «Huta - Hata - Hup!» diye sesler yükseliyordu.

Üstad yazar, her akşam gidip içtiği meyhanenin sahibine kızdı. Kızması, meyhanecinin çoktan beri biriken alacaklarını istemesindendi. Meyhaneci,

— Acaba borcunuzdan biraz bir şey verebilir misiniz? diye sorar sormaz, üstad yazar, orada bulunanlara, meyhaneciyi gösterip,

— İşte bir Fantikocu, yakalayın! diye bağırdı.

Yakalanan meyhaneci,

Ayda lekeler görüldü... (Gazeteler)

Bursada satılan «Aşk Karnesi» ile erkekler eş buluyorlar... (Gazeteler)

— Şuradan dört tane de bana ver!..

— Vallahi billâhi Fantikocu değilim, diye yalvarıyordu.

Kimsenin onu dinlediği yoktu. Meyhaneci, kendini şöyle savundu:

— Ben nasıl Fantikocu olabilirim? İnsaf ediniz. Bu Fantikoculuk çıktı çıkalı, ayağımı bir kere bile yerden bir parmak kaldırmadım. Hep ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorum. Her adımda diz büküyorum. Hiç durmadan başımı titretiyorum, titrek baş oldum. Uyurken bile karanlıkta göz kırpıyorum. Bundan başka kurbağalar gibi hiç durmadan «Huta - Hata - Hup!» diye ötüp duruyorum.

Bunun üzerine gidip üstad yazara sordular. O da,

— İnanmayın, dedi, bu Fantikocular her kılığa girerler. İşte bu meyhaneci kılığına giren bir Fantikocudur.

Çok kişinin çıkarına gelen, işine yarayan bu usûl hemen O ülkede yayıldı. Kiracıları evlerinden atıp, evlerini yüksek parayla kiraya vermek isteyen ev sahipleri, Kiracılarına,

— Fantikocudur! demeğe başladılar.

— Nasıl Fantikocu?

— Kiracı kılığına girmiş Fantikocu... Kira vermeden beleşe oturmak isteyen kiracılar da ev sahiplerine,

— Fantikocudur! demeğe başladılar.

— Nasıl Fantikocu?

— Ev sahibi kılığına girmiş Fantikocu...

Bakkal müşteriye, müşteri bakkala bağırıyordu:

— Bakkal kılığına girmiş Fantikocu!

— Müşteri kılığına girmiş Fantikocu

— Fantikocu kılığına girmiş Fantikocu...

Herkes kendisine «Fantikocu» denilmesinden korktuğundan orada yaşayanlar paçalarını kurtarmak için durmadan birbirine,

— Fantikocu!... diye bağırmaktaydılar.

Kim atik davranırsa o kazanıyordu. Birisi, karşısına ilk çıkana Fantikocu demese, karşısındaki ona diyecekti.

Artık Fantikocuların ne zaman, nasıl, neyin, kimin kılığına girdiği anlaşılmaz olmuştu. Fantikocuların gireceği başka kılıklar aranıyordu ama bulunamıyordu, kılık kalmamıştı ki...

İşte tam bu sırada, üstad yazarın «Fantikocudur» dediklerinden birisi,

— Fantikocular, Fantikocu düşmanı kılığına girerler. İşte Fantikocu! diye üstad yazarı gösterir mesin mi?

— Fantikoculuk diye bir şey yoktur, ben uydurdum, dese, «üstadlığı» kalmıyacaktı.

Fantikocuyum! dese, kendisi kalmıyacaktı...

Onun için,

— Ben mi, ben mi Fantikocuyum? Ben ha? Ben?!...

Diye kekeledikten sonra,

— Şu benim kılığıma bakın da öyle söyleyin. Benim kılığıma kim girer?...

Diye inledi.

Ondan sonra, dizlerini büküp, göz kırparak, başını titreterek,

— Huta - Hata - Hup! Huta - Hata - Hup!... diye söylenmeye başladı.

suya çizgi YAŞAR ÖZEN

Yuvaya Dönüş

Bay Behçet Kayaalp, belki birden hâtırlayamazsınız, size takdim edelim: «Hür. Par. Burdur milletvekili, Hür. Par. genel idare kurulu üyesi», işte bu zat, partisi Güçbirliği kararı alınca, kendisi de eski partisine, D.P. ye dönmüş, yani Vatan cephesine katılmış... Tebrik ederiz.

Yalnız ufak bir nokta var. Sayın Burdur milletvekili, D. P. den ispat hakkı istediği için, basına hürriyet istediği için, mal beyanı istediği için ayrılmıştı...

Merak ettik, yoksa bizim mi haberimiz yok. Behçet beyin istediklerini D.P. yerine getirmiş mi ki, tekrar eski partisine dönüyor?

Ne yapalım! Olanlar olmuş, Allah bay Kayaalpın bari, cisim olarak kalan ömrünü uzun etsin!

Yeni Program

Ankara Radyosunun 3 hanım sanatkârı, gene Ankara Radyosunun bir erkek sanatkâriyla, bir yatakta pek pek uygunsuz vaziyette yakalanmışlar. Acaba 3 kadınla bir erkek aynı yatakta ne yapıyor lardı dersiniz? Herhalde 4 kollu iskambil oynamıyorlardı. Üç kadınla birlikte oynaşan bu erkek sanatkâr, muhakkak ki bir erkek azmanı olmalı, Allah kuvvet versin.

Fakat, onların kötü bir iş yaptıklarını gene de bizim aklımız almıyor, çünkü dördü de radyo sanatkârı. Kuartet yapıyorlardır. Radyoda salon müziği, oda müziği, programları yok mu? Bunlarınki de «yatak müziği». Malûm ya, salondan odaya, odadan da yatağa gidilir.

Sulu Fıkra

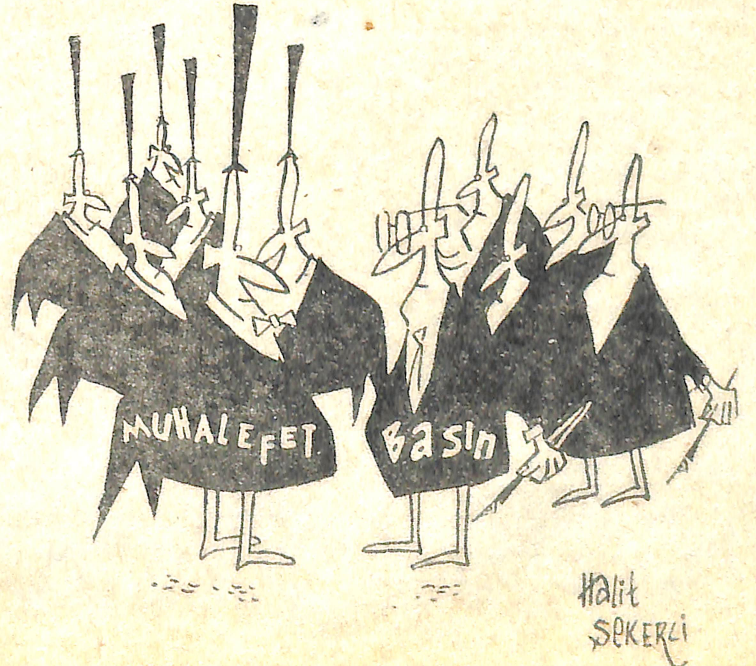
Suyun metre küpüne 32 kuruş zam yapılmış. Böylece, suyun fiyatı 92 kuruş oldu... Artık bundan sonra, «sudan bahaneler», «Sudan cevap», «Hayatımız sudan da ucuzladı» gibi lâflar da edemiyeceğiz. Bu sözlerden ilgililere de gına gelmiş olacak ki, hayatımızın kıymetlendiğini göstermek için, işte suya da zam yaptılar.

Sırayla

Antalyanın bir köyünde, bir adamın radyoda okunan Vatan cephesine iltihak telgrafına göre, 388 kişi DP. ye katılmış. O köyün tüm nüfusu neymiş bilir misiniz? Sadece 85!

Bizim okulda okuduğumuz aritmetik kaidelerine göre, çokluktan azlık çıkarılır. Yani 30 dan 29 çıkarılır, yani 170 den 60 çıkarılır. Ama 85 ten 388 in nasıl çıktığına bir türlü akıl sır ermiyor! Yoooo, şaşmayınız. D.P. sayesinde tarih değişir de, matematik değişmez mi? Galiba ilimde, fende de görülmemiş kalkınma başladı!

Bursa'nın bir köyünde bazı kimseler, istenmiyen adamlar ilân edildi... (Gazeteler)

İSTENMİYEN ADAMLAR

Leyleğin ÖMRÜ

Rakı, İnsan, Eşek!

Bir yaz akşamı, Atatürk, çiftlikte, her zamanki dostlariyle rakı içiyordu. Salih Bozok, yeni duyduğu bir fıkrayı anlattı:

Yeşilaycı, içki aleyhinde konferans verirken sormuş:

— Bir eşeğin önüne, bir kova su ile bir kova rakı koysak, hangisini içer?...

Dinleyiciler bir ağızdan cevap vermişler:

— Suyuuu!...

— Nedeeen?...

Kalabalığın arasından kısık bir ses sevap vermiş:

— Eşşekliğinden!...

Kahkahalarla gülen Atatürk, ileride inekleri otlatan bir çoban çocuğunu göstererek:

— Çağırın şu çocuğu, demiş, bir de ona soralım!

Çocuğu çağırmışlar. Atatürk sormuş:

— Adın ne senin?

— Hasan!

— Söyle bakalım Hasan, biz burada ne yapıyoruz?

— Rakı içiyorsunuz!...

— Aferiiin!... Şimdi, şu ileride bir eşek var, gördün mü?

— Gördüüüm...

— O eşeğin önüne bir kova su ile bir kova rakı koysak hangisini içer?

Çocuk:

— Rakıyı...

Deyince, Atatürk telâşla:

— Aman, demiş, sakın neden diye sormayınız!...

Bir kelime!

Ahmet Ağaoğlu, Tercüman-ı Hakikat gazetesinin başyazarıydı. Ama, üstadın el yazısını mürettipler sökemezdiler. Yalnız Filibeli İbrahim usta evvel Allah okurdu. Ama bir gün, o da bir kelimeyi okuyamadı. Girdi başyazarın odasına:

— Beyefendi, dedi, bu kelimeyi okuyamadım?

— Vir bahayım, neymiş ki o?...

— İşte şu...

— Haaa, o mu?... Hoca... Yoh, yoh... Dur hele!

Ağaoğlu kendi kendine heceledi:

— Koca?... Baca?... Cüce?...

Hiç biri uymuyordu. Parmağı ağzında, biraz daha düşündükten sonra makaleyi uzattı:

— Bura bah, götür diz... Orada kelime yohtur!...

AL BULUNSUN!

Sümer Sümer

Ömer beyin ismini arada bir duyardım. Ona gazetelerin «dedikodu» sütununda da sık sık rastlamışımdır. Ama doğrusu ben Ömer Beyin «o» Ömer Bey olduğunu hiç aklıma getirmemiştim. Sekiz dokuz yıl evvel yedek subaylığımızı beraber yapmıştık. Ondan sonra gözden kayboldu. O zamanlar «B» sine basılacak beylerden değildi. Bay Ömer, derdik, o kadar.

Geçenlerde, aldığım ikramiyeli maaşın şerefine büyükçe bir mağazadan alışveriş ediyordum. Baktım, arkadan bir ses:

— İhsan bey!... İhsan Bey!... diye mırıldanıp duruyor. Kendi kendime, benden başka İhsan mı yok, dedim. Doğrusunu isterseniz bey kelimesi de bana tuhaf geldi. Şimdiye kadar «bay» dan yukarısına erişmiş değilimdir.

Biraz sonra, bir kol boynuma ilmik gibi sarılıverdi. Sıktı da sıktı. Neredeyse boğulacağım. Nefes alacak duruma gelebildiğim zaman:

— Vay Ömerciğim... Sen miydin? diye hırladım.

— Bendim ya... Tanıyamadın mı?

Ateşli ateşli konuşmalar arasında birbirimizin sırtına bütün samimiyetimizle vurduk vurduk.

— Hiç değişmemişsin, dedi.

Kendisi, görmiyeli epeyce şişmanlamıştı.

— İşim tıkırında, dedi. Yiyorum, içiyorum, yaşıyorum!

Yavaş yavaş kapıya doğru yürümeğe başlamıştık. Ona, karıma aldığım dikiş yüksüğünü gösterince:

— Kaç tane aldın? dedi.

Şaşırdım:

— Bir tane... dedim.

Mağazanın kapısına kadar varmşken beni sürüklercesine geri çevirdi:

— Al yahu al, bir tane olur mu hiç? Yirmi yirmi beş tane al!

— İyi ama Ömerciğim, bir tane kâfi. Eskimez püskümez...

— Yooo... İşte böyle düşünmiyeceksin. Görüyorsun, bugün bulunan şey yarın bulunmuyor. Al, koy bir tarafa. Lâzım olur...

Kıramadım. Hem öyle hiddetli konuşuyordu ki. Olmaz, desem muhakkak çıngar çıkacak. Yirmi yüksük daha aldırdı.

Tekrar kapıya yollandık. Sol elimdeki küçük paketi işaret ederek sordu:

— Bu ne?

— Şey... Bizim oğlana düdük.

— Düdük mü, düdükler mi?

— Ne desem acaba. Düdükler, desem olmaz. Paket küçücük. Hem öyle kül yutacağa da benzemiyor. Korka korka:

— Bir tane... diye fısıldadım.

Hayretle, hattâ merhametle bağırdı:

— Ne?... Bir tane mi?... Al kardeşim al. On, on beş tane daha al, koy bir yana. Yavrucağız ilerde, «düdük isteriiim» diye tutturunca bulabileceğini sanıyor musun? Ben senin yerinde olsam mağazada düdük bırakmam!...

Düdükleri alır almaz kaçar gibi dışarı çıktım Ve tramvaydan inmiş gibi ferahladım. Hem yürüyor hem konuşuyoruz:

— Şimdi ne iş yapıyorsun? dedi.

Maliyede çalıştığımı söyledim. Sonra, birden hatırlamış gibi sordu:

— Ev aldın mı ev?

— Yok canım ne evi... Kiradayız işte. Ama fena yer değil.

Omuzuma sert bir polis tokadı yapıştırdı:

— Yuh be!... dedi. Ben de seni akıllı bir şey sanırdım. Al kardeşim al. Hem bir kaç ev al. Hele keyfine göre bir apartman bulursan hiç kaçırma. Al bulunsun!.

Alacakmış gibi başımı birkaç defa salladım. Aradan iki dakika geçmedi, kolumu yakalayıp yolun ortasında durdurdu:

— Arsa aldın mı arsa?

Baktım, yok desem sırtıma tokadı yapıştıracak. Eli de ağır mı ağır:

— Aldım... dedim.

— Ne kadar?

Hoppalaaaa. İnsan almış olmakla da kurtulamıyor. Ne kadar demeli bilmem ki ..

— Çok alrım... dedim.

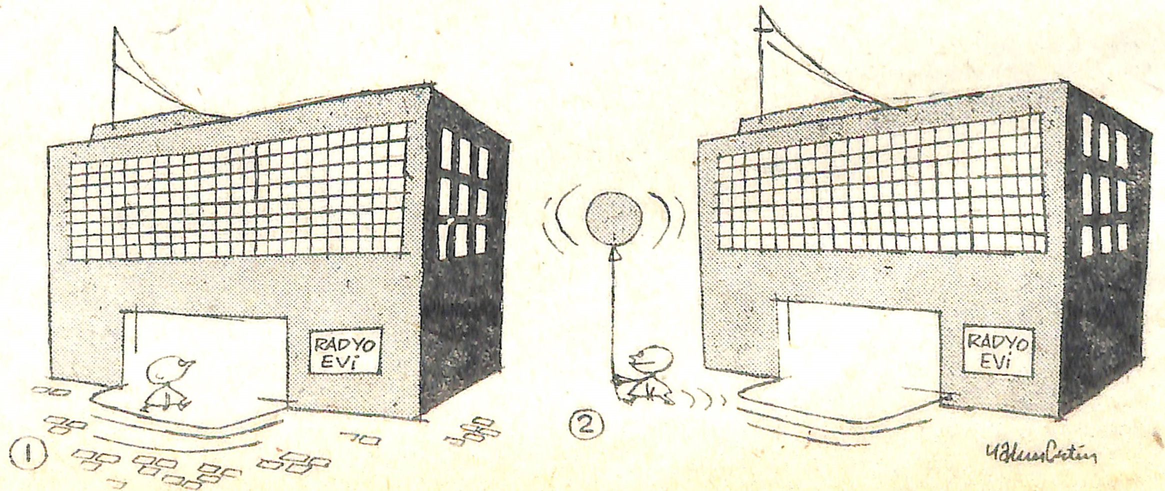
— Çok ne kadar?

— Yahu, dedim, mahalle kuracak değilim ya. Dört beş evlfik aldım işte...

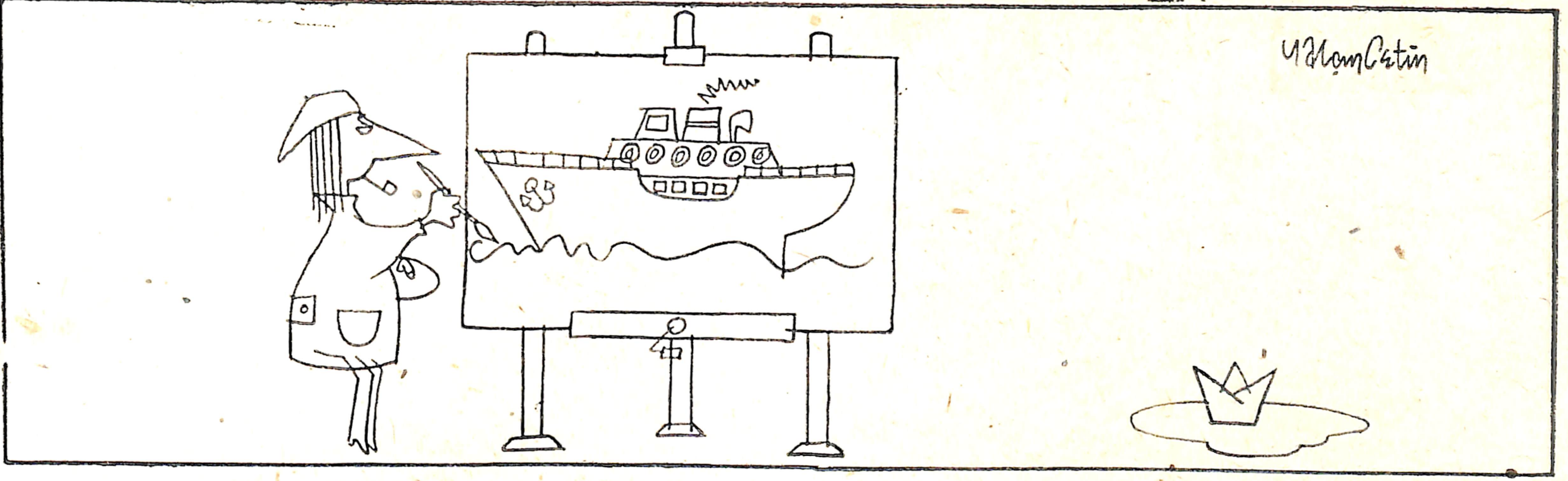
Bu defa hafifçe itekledi:

— Az almışsın... dedi. Bari dört beş apartman dikiver...

Yedek subaylığımızı yaparken öyle değildi. Şu dokuz on yıl içinde bir sürü para ve bir o kadar da tuhaf huylar edinmişti. Bana dünyanın masrafını yaptırdı. Ellerim dikiş yüksüğü ve düdükle dopdolu. Oğlum sevinir ama ka-

YAZISIZ

rıma ne diyeceğim. Her parmağına bir yüksük taksa yine fazla! Yolda: «Yemeği bizde yiyeceğiz» diye tutturdu. Forslu adam; «Olmaz» diyemezsin ki. Evet, demeye ve dedirtmeye alışmış bir defa. Eksen ekilmez, diksen dikilmez... O arada, gözüme güneş vurdu. genzim gıcıklandı.

— Hapşuuu... diye aksırdım.

Hemen durdu. Telâşlı telâşlı:

— Hasta mısın? dedi.

Alışveriş konusunun değişmesine son derece memnunum. Cankurtaran simidine yapışır gibi:

— Evet... Nezleyim biraz, dedim.

— Perapin aldın mı perapin?

— Aldım, desem «kaç paket?» diye yakama yapışacak.

— Hayır, almadım, dedim. Nezlem bugün başladı daha...

Tesadüfe bakın, karşımızda koca bir eczane. Vitrini de ağzına kadar dolu: Sabunlar, diş macunu, pudra, ruj, kolonya... Beni oraya çekmeğe başladı:

— İllâ Perapin alacaksın!

— Elim boş değil, dedim, söz veriyorum, dönüşte alırım.

— Olmaaaz... dedi, dönüşte bulamazsın!..

Cüzdanımın bulunduğu cebi gösterdim. Kendisi girip alacak. İçimden «nasıl olsa eczanede ilâç milâç bulamaz, varsın sorsun» dedim.

Bir insanın şansı dönerse bu kadar olur. Biraz sonra elinde dört kutu perapinle dışarı çıktı:

— Eczacı arkadaşım, dedi. Yalnız dostlara veriyor. Bundan başka da kalmamış!

O koca maaşı düdükle ilâca yatırınca yüzümün sarardığını hissettim. Artık eşya alacak param kalmadığı için rahat yürüyor, vitrinlere serbestçe bakıyorum...

Evi karşıdaymış. Köprüden vapura bindik. Elini cebine attı. Deste deste abonman bileti arasından birini çıkardı. İki yaprağını yırtıp memura verirken:

— Cebinde kaç deste var? dedim.

— Valla, dedi, insan hepsini üzerinde taşıyamıyor. Evdeki sandığı doldurdum. Biraz daha almak istiyorum.

— İlerde bulunmaz mı dersin?

— Hiç belli olmaz. Bakarsın bitiyermiş .Bulunsa da aynı paraya alamazsın. Zam ona da musallat olmuş!

Ne de olsa forslu adam. Hoşuna gidecek bir lâf söylemiş olmak için:

— Bunlardan ben de alayım, dedim.

— Vay enayi vay, diye bağırdı, daha almadın mı?...

Vapurda herkes bize bakıyor. Utancımdan kulaklarıma kadar kızardım... Allahtan, biraz sonra vapur Kadıköye yanaştı. Hemen atladım.

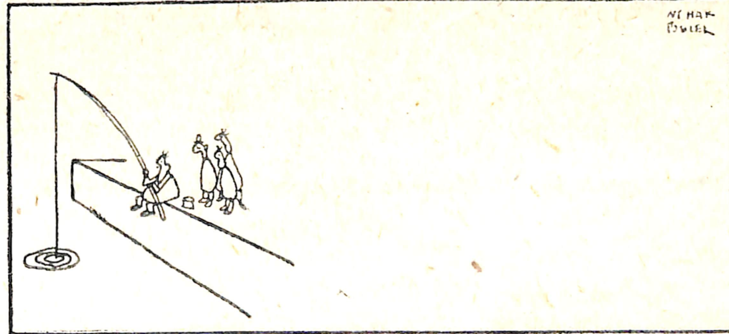
Oturduğu yer evden çok koca bir mağazayı andırıyordu. Bana, «karım» diye, biri sarışın fidan boylu, öbürü esmer, kömür gözlü iki kadın tanıştırdı. Sonra, boy boy, sıra sıra sekiz kadar çocuk da elimi öptü. Ömer Bey «Bulunsun» diye kadın ve çocuk da depo etmişti demek!... Evinde dört buz dolabı, beş çamaşır makinesi, altı gaz sobası, dokuz elektrik ocağı. altı yedi elektrik ocağı, altı yedi elektrik süpürgesi ve dörder beşerden aşağı olmamak üzere daha bir sürü eşya gösterdi. Sonra da, yırtılacakmış gibi açık gözlerime bakarak:

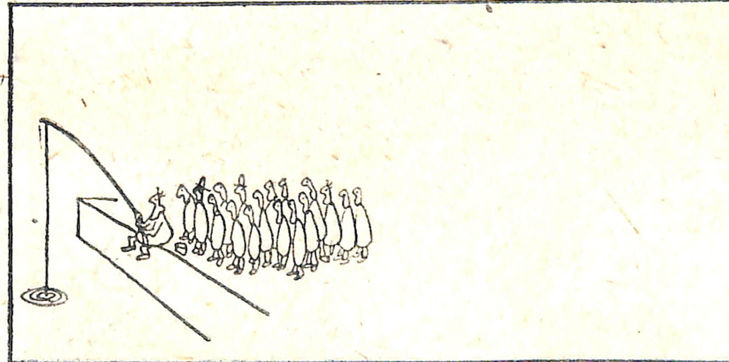
— Enayilik ettim, dedi. Daha çok almalıydım!

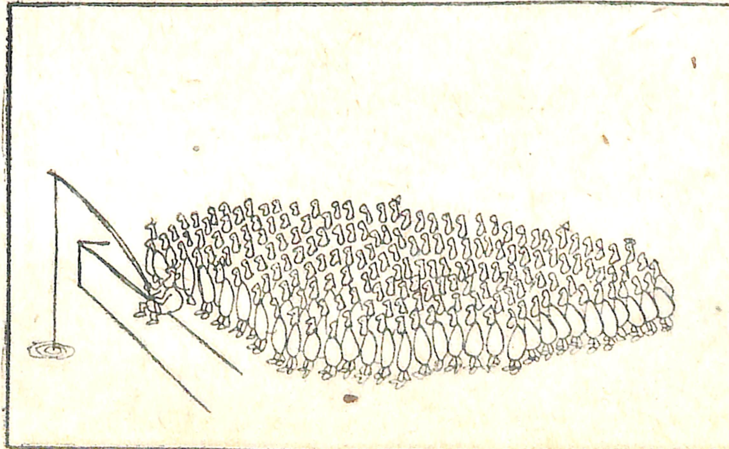
Yemekten sonra evinden ayrılırken, tecrübelerine dayanarak satın almam gereken eşyaların uzun bir listesini yaptı...

Yolda, önce bu listeye bakıp güldüm. Sonra düşündüm, yazdıkları hep lüzumlu şeyler. Kendi kendime, «alayım, bulunsun be!» dedim. Durumu evde karıma da anlattım. «Doğru» dedi. Sonunda, listedekilerin hiç değilse bir kısmını almağa karar verdik. Alacaktık da. Ama bir hafta sonra bütün ümitlerimiz suya düştü: Piyangodan, yılbaşı çekilişinin büyük ikramiyesi vurmamıştı ki!...

Sümer Sümer

İşsizlik gittikçe artıyor!... (Gazeteler)

Aradaki fark

Cezmi, arkadaşı Tarığa:

— Biliyor musun? dedi. Kadınların istekleri ile erkeklerinkiler arasında pek fazla fark yok.

— Nasıl olur birader!

— Tabiî ya! Erkekler elde edebilecekleri her şeyi isterler, kadınlar ise elde edemiyecekleri her şeyi!...

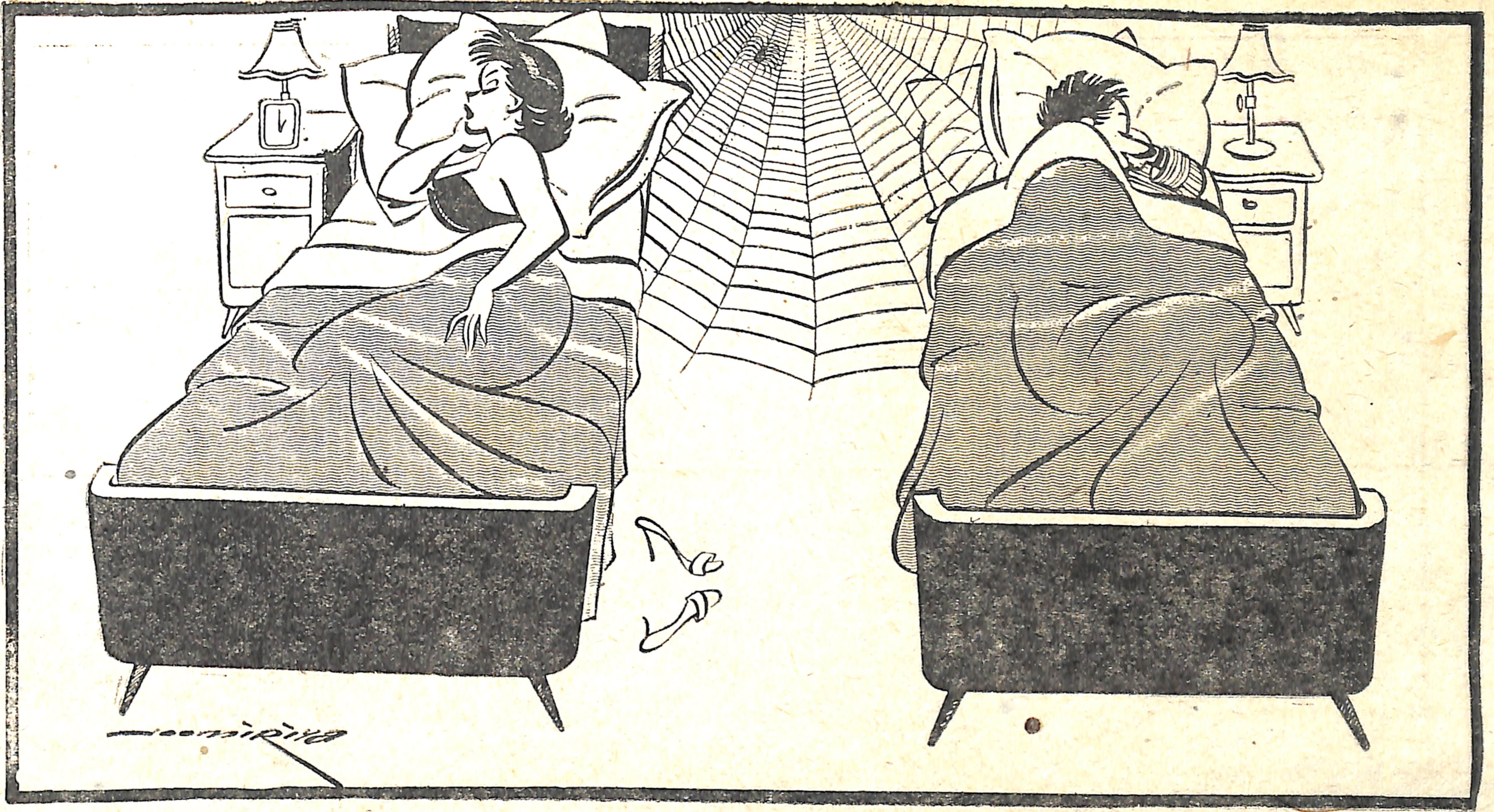
Deli gömleği

Ziyaretçi derdini anlatmağa çalışarak:

— Fakat doktorcuğum, dedi. Ben hasta değilim, sadece kongre tarafından hastalar üzerinde tetbî bir röportâj yapmak üzere gönderilmiş bir delegeyim.

Doktor ona kulak asmıyarak, içeri seslendi:

— Hemşire hanım! Lütfen şu bizim kolsuz gömleği getirin, mühim bir vak'a ile karşı karşıyayım...

Suya zamdan sonra!...

İstirahat

Doktor Cihat A. sosyetemizin parlak hanımlarından N...e:

— Kocanızın mutlak istirahat ve sükûna ihtiyacı var, dedi, bu reçeteye uyku hapları yazdım.

— Peki doktorcuğum, günde kaç tane vereyim?

— Kocanıza değil hanımefendi, haplar sizin içindir...

İfade-i Meram

Adnan, bir yandan terini siliyor, bir yandan merakla kendini dinleyen arkadaşına anlatıyordu:

Yahu birader, bir kıza evlenme teklif etmek ne zormuş meğer! Ayla'nın karşısında meramımı ifade edecek kelime bulamadım. İki icfı bi raraya getirip söyleyemedim...

Arkadaşı güldü:

— Azizim evlendikten sonra bu günleri hatırladıkça kendini müthiş konuşkan bulacaksın, merak etme...

Öyleyse!

Lâle hanımın bir sürü hayranları ve âşıkları vardı; çünkü Lâle nım, hakikaten bir lâle gibi tatlı ve güzel bir kızdı. Bunlar arasında bay Bican, çok şişman ve yağlı gövdesinden umulmıyacak derecede ısrarlı ve sadık bir perestişkârı idi. Bir gün Lâle hanımla yalnız kalmak fırsatını ele geçirdi, derhal diz çöküp en içli ve dokunaklı bir tarzda aşkını ve evlenme arzusunu anlattı. Lâle hanım da ona gayet kısa ve açık bir lisanla şişman kimselerden nefret ettiğini, bu sebeple kendisiyle evlenemiyeceğini söyledi. O zaman Bican bey içini çekerek ve oflayıp puflayarak:

— Peki dedi, ne yapalım! Ama hiç olmazsa yardım edin de ayağa kalkayım.

Polis tarafından kapatılan «Şahane Klüp» te yarı çıplak kadınların bulunduğu tekzip edildi... (Gazeteler)

— Yalancı, hani sen «Şahane Klüp» e devam ediyordun!...

Diş ağrısı

Mehmet, arkadaşı Ali'ye dert yanıyordu:

— Şu çürük dişimin ağrısından sabahlara kadar gözüme uyku girmiyor, dişçiye de gitmeğe korkuyorum!

Ali akıl verdi:

— O halde neden bir gece bekçiliği bulup çalışmıyorsun?

Bahis

— Alo... Aypınarcığım, sen misin?... Evet, ben, Gülkonca... Bahsi kazandım... Vallahi... Ziyafeti isterim... Düğün mü?... Bir ay sonra...

Gülkonca'nın nişanlısı aptal aptal sordu:

— Ne ziyafeti bu sevgilim?...

— Aypınar'la geçenlerde bahse tutumuştuk da...

— Neye dair?...

— Şey... Bana: Seni alacak enayi bulamazsın demişti de!

Piliçler!

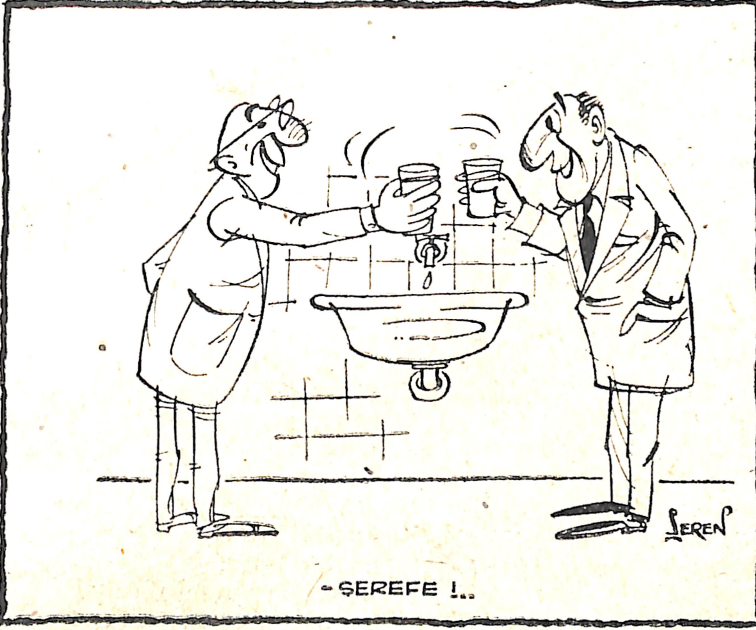
İkisi de sosyetenin tanınmış çapkınlarındandır. Ama emeklilik yaşına girmiş çapkınlarından... Birinin adı Bay Zeki, öbürünün adı Tevfik... Yoook, soyadlarını söylemeyiz, çünkü hemen tanırsınız!

Anadolu Kulübünde, iki eski kafadar karşılaşınca tatlı tatlı konuşmaya başladılar:

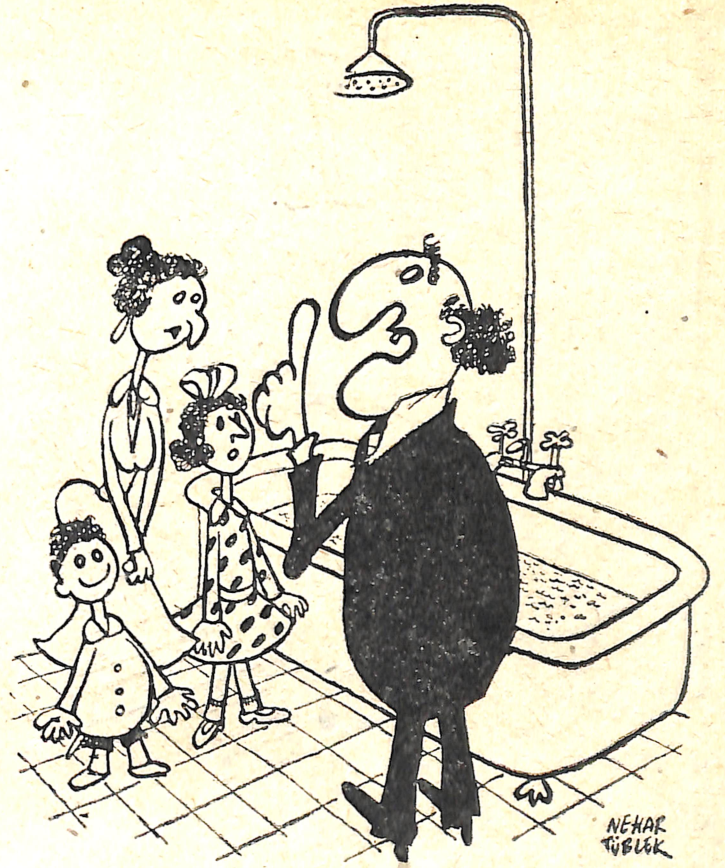
— Eeee Tevfikçiğim, piliçlerden ne haber?

— Ah Zekiciğim, sen piliçleri bırak da horozları sor artık... Kanatları sarktı, ibikleri düştü, ne pençe kaldı, ne gaga!...

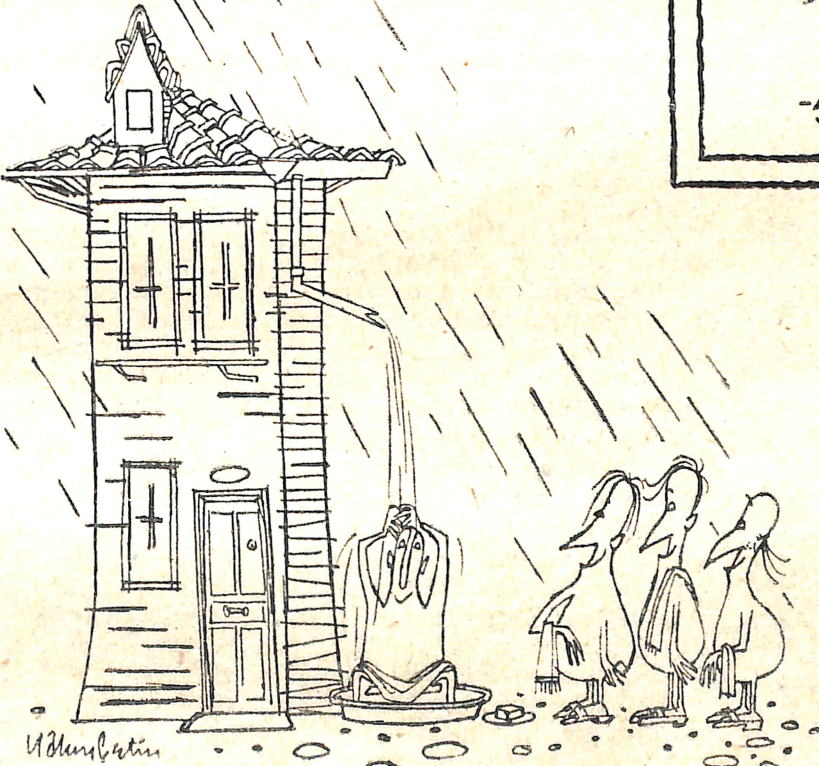
Bir Yudum SU

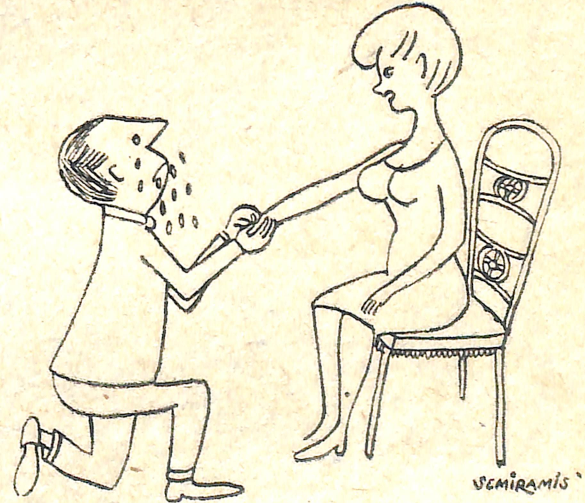
—ŞEREFE !..

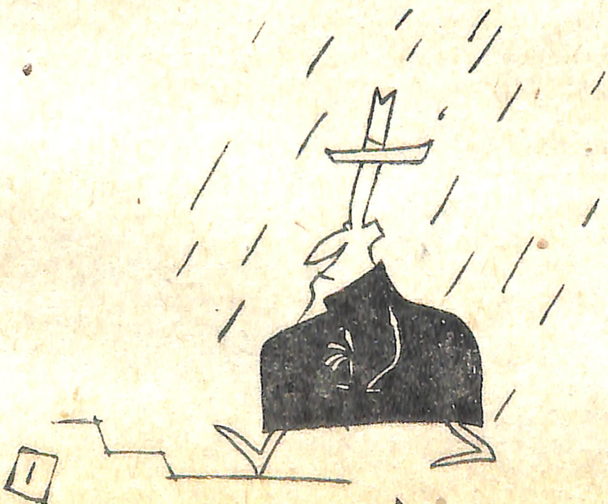
—ARTIK HER YUN YIKANMAK YOK... AYDA BİR YUZ, YILDA BİR VUCUT YIKANACAK !.

YAZISIZ

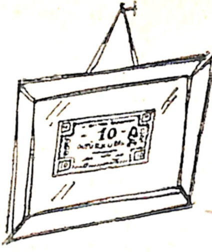
—NE KADAR SULUSUN SEVGİLİM !.. SENİNLE İFTİHAR EDİYORUM.

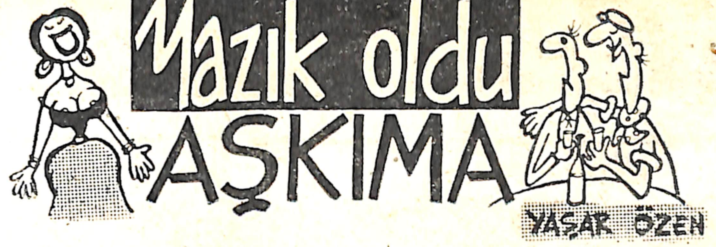

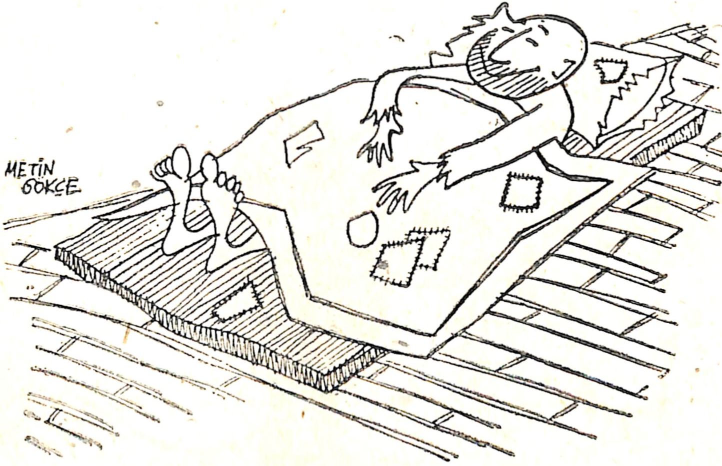

YAZISIZ

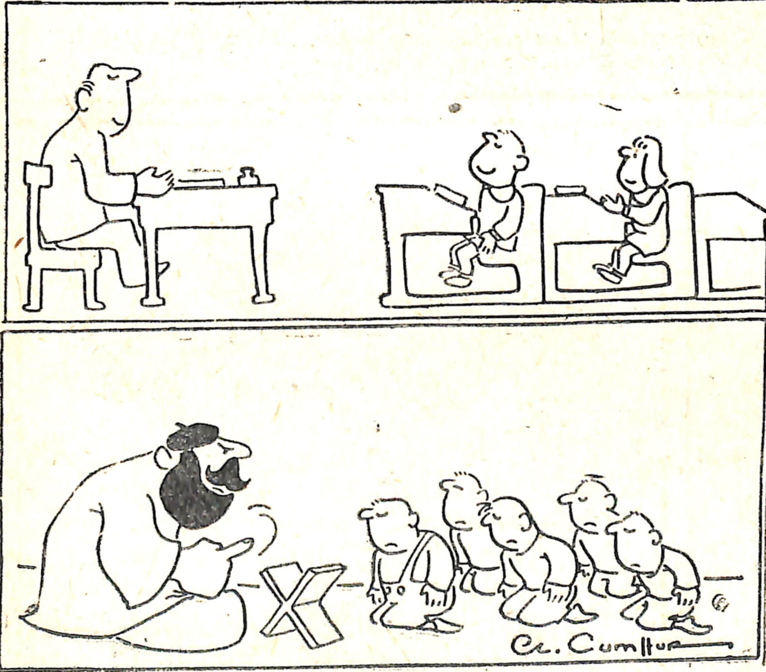
Suya yüzde elli zam yapıldı... (Gazeteler)

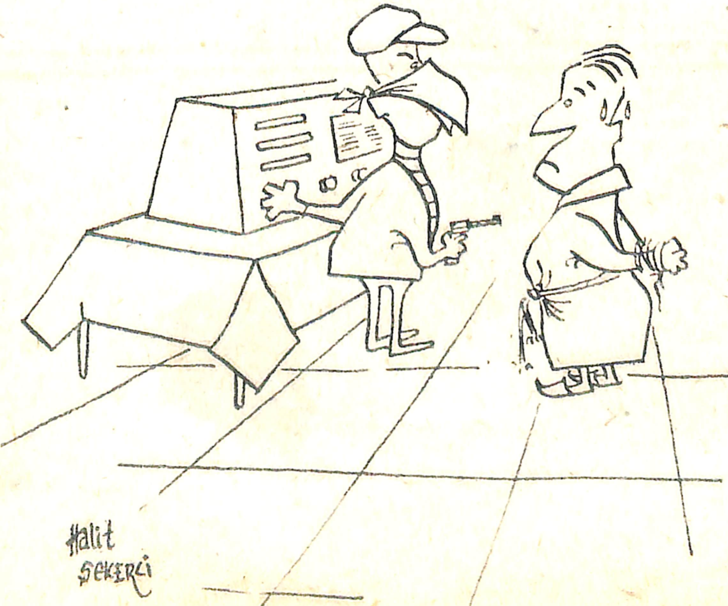

YAZISIZ

ÇİFTE TEDRİSAT

— Kasayı açacak mısın, yoksa Radyo Gazetesini açayım mı?

Başımda, ensemden yukarıya doğru inceden inceye bir sızı, oysa akşam çok da içmedim. Bir elimde dudak rengindeki çay bardağı, caddeyi seyrediyorum. Önümden insanlar gelip geçiyor, kimi aşağı, kimi yukarıya gidiyor.

Hâfızamın, hâtıraların tozlarıyla ağırlaşmış örtüsünü bir ucundan hafifçe aralıyorum. Hâtıralar, ışığa koşuşan böcekler gibi, dışarıya hücum ediyorlar ve başımın içindeki ince sızıyla kol kola girip, ebedî raksa başlıyorlar.

Hâtıralar, bir kadına şekil veriyorlar. Kumral, Mona Liza'ya benzeyen ince, masum bir yüz, yanaklarında daimî bir gülücük, Giyinmesi güzel, konuşması güzel, kendisi güzel, hem çok güzel hem çok zengin bir kadına! Bu kadın bir sahne sanatkârıydı ve ben bu kadını deliler gibi sevmiştim.

Nerde okumuştum, ya da kim söylemişti şimdi aklımda değil: «Zamanımızın aşkı tramvayda başlar, pastahanede devam eder, sinema locasında biter.» diyor kişi oğlu! Alemünit fotoğraflar gibi şıpın işi! İki dilim ekmeğin arasına koy peyniri, tost makinasında kızartıp doyur karnını, sonra yakala tramvayda kızı, ya sinema locasına götür, ya da: «sana aile albümümü göstereyim, veya kitaplarımı göstereyim» deyip at bekâr odana.

Yok yok, bizim aşkımız böyle değildi, vallahi tertemiz, romantik şiir dolu bir aşktı. Bana güzel şarkılar söylerdi, güzel mektuplar yazardı, kır gazinolarına, guz -göze, baygın rüyalar içerisinde rakı içerdik, onun bin türlü çiçek kokan havası içinde, basit bir ömrün bahtiyar günlerini, bahtiyar saatlerini geçirirdim ve ellerini alırdım, manolyalara benzeyen ellerini öperdim, öperdim, öperdim.

Ah! Bilemezsiniz ne çektimse ben, başıma ne geldiyse sokak zamparalarından geldi. İtiraf etmek gerek, adam âşık olunca, biraz da aptallaşıyor, bönleşiyor. Kimlerin nasihatlerini, kimlerin sözlerini dinlemiyor ki! Meselâ gazinoda sevgilinizin karşısında rakı içiyorsunuz. Bu akıl hocalarından birisi yanınıza damlar; sırf birkaç kadeh çöplenmek için ağzını yaya yaya, kelimeleri tükrük gibi, yüzünüze sıçrata sıçrata, sizi yağlamaya başlar.

— Yahu, der, sen bir sahne kadınına gönül verecek adam mısın, bunlar nedir ki alt tarafı bir şarkıcı, sen kim bunlar kim, sana kız mı bulunmaz, sana gönül veren mi bulunmaz? Haysiyetinden, şerefinden, gururundan fedakârlık ettiğine değer mi? Yaşar! gel bu sevdadan vaz geç, sana bunun gibi, «Kadının adını söyler» yüz tanesi kurban olsun.

Dinlersiniz. Akıl hocanız bir kadeh daha içer, bir kadeh daha, bir kadeh daha, sonra çekip gider. Ayrılırken benden söylemesi, seni severim de, demeyi unutmaz.

Bir başka gün, bir başkası gelir: «Doldur bakalım şu kadehi, der. Eeee anlat. Ne var ne yok, der. Bu günlerde senin halini beğenmiyorum, der. Sonra sahnedeki sevgilinize bakarak konuya girer: Kadın milleti mi, ben bilirim bunları abi! Kulağının arkasını gösterip, bir şuram kaldı, der. Bu namussuzlara hiç yüz vermeye gelmez haa. Gözünün üstüne basacaksın tokatı, basacaksın tokatı, ipek gibi olurlar anam avradım olsun! Kadına güven mi olur. Benim bir avradım vardı önümde diz çöküp:

— Sen benim Allahımsın, sen benim her şeyimsin, sensiz kaldığım gün bil ki, ben hayatta değilim, derdi. Çok değil abi iki ay sonra köpoğluyu başka bir erkeğin kolunda şen şatır giderken görmiyeyim mi? Onun için sen de bu kadın beni seviyor zannetme, ölüm acısı bile 40 gün sürmüyor yahu! Hadi şerefe kadeh kalkar, terkos suyu gibi içer, içer, içer ve gider.

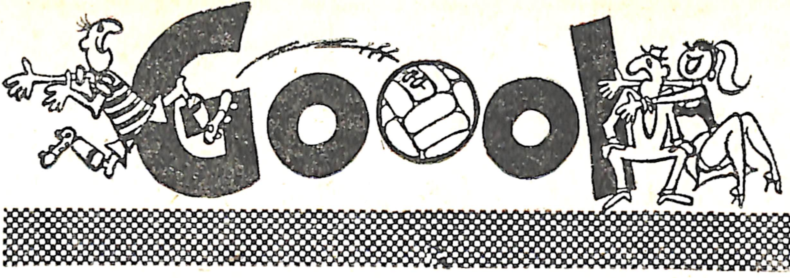
Siz de bu sözlerin etkisi altında kalıp başlarsınız sevdiğinizin bakışından, hareketlerinden, sözlerinden anlamlar çıkarmaya, sonra da tabiî ne aşk kalır, ne meşk!

Dedim ya, çok çektim bu sokak zamparalarından, Aşkı cenabet ediyor bunlar. Keratalarm hepsi de sanki analarından Don Juan olarak fırlamışlar. Her birisi de sanki yıllanmış birer Kazanova!

Hani Nasrettin Hocaya:

— Hiç âşık oldun mu hocam? diye sormuşlar.

— Bir kere oluyordum, üstümüze adam geldi, diye cevap vermiş ya, biz de bir kere âşık olalım dedik, fakirin hırsızlığa çıkması kabilinden, aşkımız göze geldi.

Ya ya ya şa şa şa...
Ya ya ya şa şa şa...

— Pek ateşlisiniz hanfendi!..

— Affedersiniz, ne yaptım?

— Gol sevinci içinde boynuma sarıldınız.

— Oh!.. Afedersiniz, hiç farkında değilim.

Bir muz kabuğu havada uçtu, tam tepeme kondu.

Düüüüüüt!..

Maş tekrar başladı. Bütün baş lar sahaya çevrildi. Hurraaa, vur, kır, koş, tut, yetiş, amaaaan! Bak bak bak: Gol!!!

Ahalinin bir kısmı saçını başını yolmağa, öbür taraf da zafer nâraları atıp hoplamağa başladılar. Şapkalar havalarda uçtu. Ortalık zangır zangır yerinden oynadı.

— Aman hanfendi ne yaptınız!..

— Ne yaptım beyefendi.

— Hiç, yüzünüz öyle yüzüme deyince içim bir tuhaf oldu...

— Aman öyle sevindim ki, ne yaptığımı bilmiyorum.

— Hiç çekinmeyiniz efendim!

Düüüüüüt!!!

Sahadakiler tekrar karmakarışık oldular. Top, kovalıyanların ayakları arasında ne tarafa kaçacağını şaşırıyordu.

Şuur altında sıkışıp kalmış bütün dolu dizgin arzularımızı, hep bir ağızdan yırtına dövüne haykırıyorduk; Vur, ez, parçala... Buuuuuuv!

Dehşetli bir tekme daha indi. Top göğyüzüne kaçmak ister gibi yükseldi yükseldi... Sonsuz ma vilikte nefesi tükendi, tekrar toprağa düştü. Gençlerden biri ok gibi fırladı. Şimşek hızıyla bir tekme daha, şimdi ağlarda: Gooooool!!!

Yaşaaaaaaa!..

— Hanfendi!..

— Ah afedersiniz, bu maç beni çıldırttı. Yüzümü göğsünüze yaslamışım haberim yok!

— Yazık, maçlarda yirmi otuz gol atılmıyor!

— O zaman haliniz pek fena olurdu beyefendi!

— Bana doğru yaslandığınızda tâ göğsümden bir şey koparıp almış gibisiniz...

— Neyi yani?..

— Tabii kalbimi hanfendi!

Kahkahası etrafı çın çın öttürdü!

Hakem düdüğü sahada tekrar düt etti ve omuzlarımıza demir gibi birer pençe yapıştı. Baktım iri yarı, sağlam yapılı, çatık kaşlı bir zat tepemizde. Kulağıma doğru eğildi:

— Lütfen benimle birlikte gelin.

Amanın ne oluyor? Demeğe kal madan genç kadınla birlikte kendimizi stadyumun dışında bulduk. Yanımıza resmî bir memur daha katıldı. Hemen oracıktaki karakola sokuluverdik.

— Allahaşkına önce beni dinleyin komser bey, diye atılmışım, billâhi haksızlık bu. Katiyyen çok fena şeyler yapmadık. O kadar kalabalığın ortasında olur mu hiç? O bana üç defa sarıldı, ben de onu yalnız bir defa çimdikledim. El insaf!..

Baktım adam kös dinliyor. Bu sefer başladım saçmalamıya:

— O halde bizi muayeneye sevk etin efendim... Biz masumuz!!!

Babacan bir tavırla güldü:

— Sen önce kendini bir muayene etsene a efendi!

Kendi kendimi bir yokladım:

— Aman cüzdanım!!!

Bir daha yokladım:

— Amanın, baba yadigârı saatim!!!

Vay hınzır, her golde o da bana bir gol yapmış, bir şeycikleri mi aşırmış...

Komiser:

— Yaaa, dedi. Buna meşhur sabıkalı yankesicilerden fosforlu Cevriye derler, bir kaç gol daha olsaymış, ceketle pantalon da gidiyordu a efendi!..

A. B. C.

Suçlu ayak!

Adamın biri, bir evden çok kıymetli bir vazo çalmıştı; avukat müdafaasında şöyle konuştu:

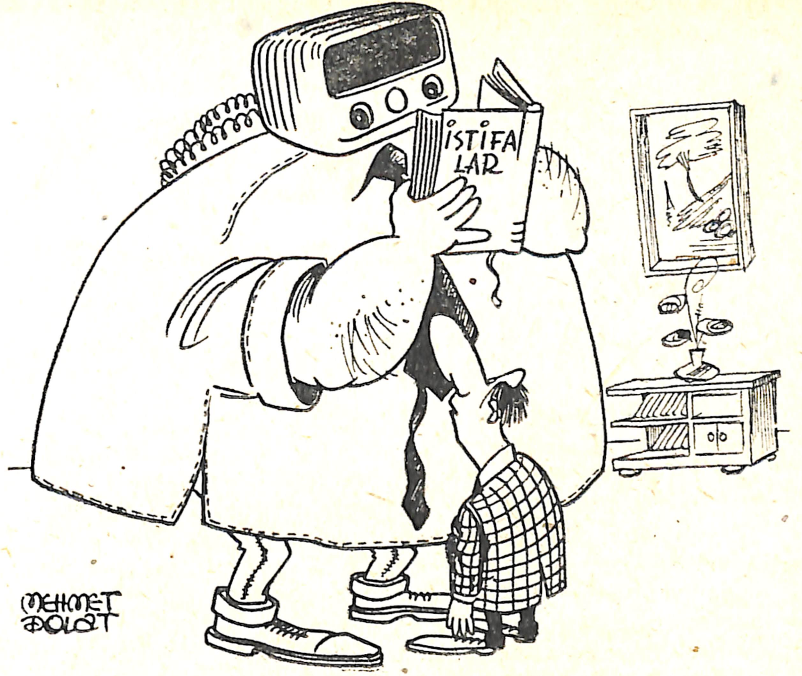
— Sayın hâkim! Müvekkilim eve girmekle suçlandırılıyor; halbuki o, asla evin içine girmemiş, sadece sağ ayağını kapıdan içeri atmış ve vazoyu dışarı çekmiştir. Suçlu olan sağ ayağıdır sadece; onu cezalandırmanızı talep ederim.

Hâkim güldü:

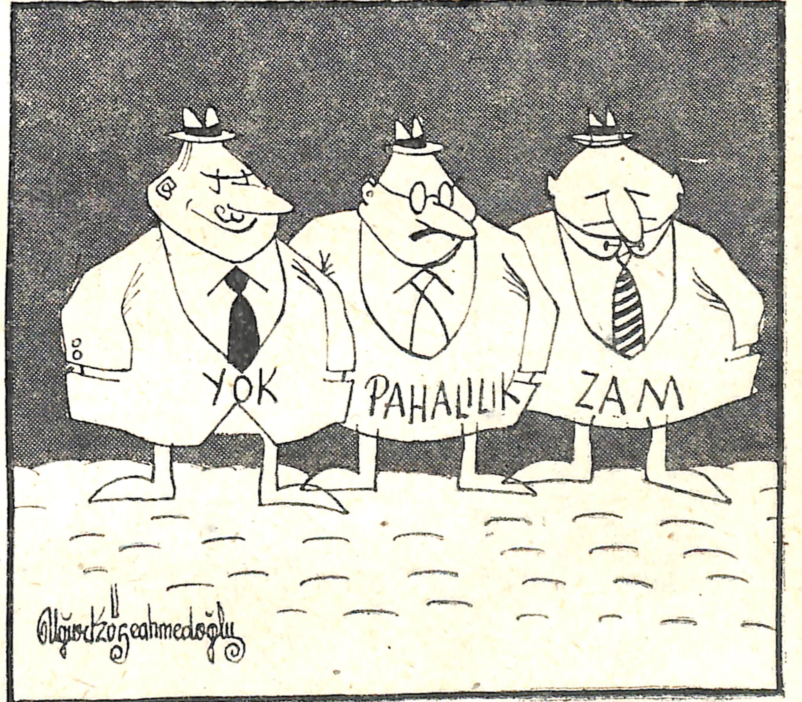
— Dediğiniz gibi olsun! Suçlunun sağ ayağını bir sene hapse mahkûm ediyorum, kendisi isterse ayağını takip eder, istemezse etmez.

Avukat sevinçle yerinden fırladı ve bir takma ayak uzatarak:

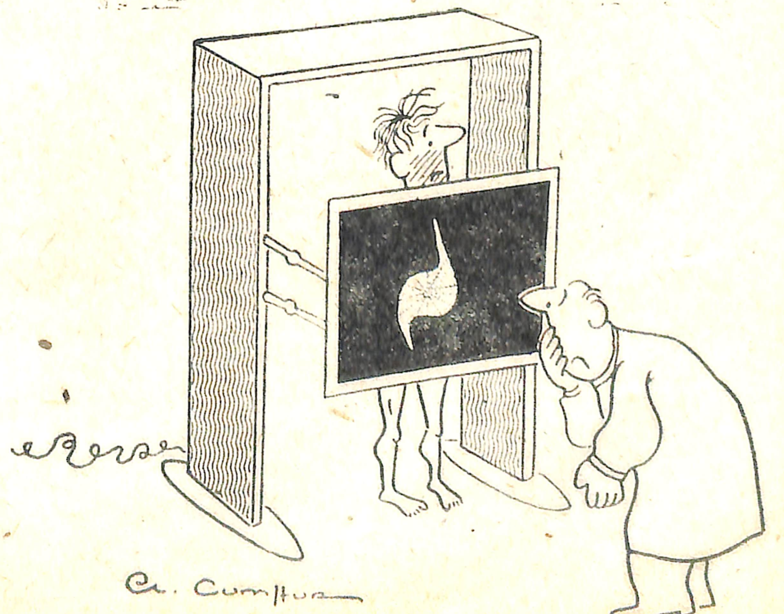
— Kabul hâkim bey, dedi, işte ben de size suçluyu teslim ediyorum...

Radyo — O kadar eğlenceli ki, elimden bırakamıyorum...

GÜÇ BİRLİĞİ

— Affedersiniz ama, kaç senedir yemek yemiyorsunuz?!..

KOKTEYL

BİR HASİSLİK HİKAYESİ

Kirkoryan efendi, eski İstanbulun hem meşhur zenginlerindendi, hem de meşhur hasislerinden.

Üç milyon Osmanlı altını serveti olan bu adam, hayatında bir defa bile arabaya binmemişti. Böyle şeyler için paraya kıyamazdı bir türlü. Ölümü yine bu yüzden oldu!

İstanbulun zorlu kışlarından biriydi. Yazıhanesinden çıkan Kirkoryan, başını paltosunun yakası içine çekmiş, Beyoğlundaki evine gidiyordu. Köprü başında bir tek boş araba vardı. Arabacı tanıdıktı. Seslendi:

— Haydi, Kirkoryan Efendi, yarım lira ver de seni evine bırakıvereyim.

Kirkoryan Efendi kızdı:

— Yarım lira ha?.. Çıldırdın mı?

Arabacı ihtiyarın haline acıdı:

— Peki otuz kuruş ver. Soğuktan donacaksın!

Kirkoryan Efendi razı olmadı.

Arabacı sordu:

— Ne verirsin?

— Beş kuruş!

Bu sefer arabacı kızdı, bu hasis ihtiyara acımak caiz olmadığını anladı. Atları kamçılıyarak uzaklaştı. Kirkoryan Efendi dolmuş bir sandala binip Karaköye geçmek istedi. Yüzme bilmiyordu. Rüzgârdan kayık devrildi. 30 kuruş için boğuldu gitti.

Ama, Kirkoryan Efendi bundan evvel de bir ölüm tehlikesi geçirmişti. Asıl bu olay anlatılmaya değer:

O tarihte, İstanbulda gizli çalışan bir Taşnaksiyon komitesi vardı. Zenginleri tehdit edip para alıyordu. Kirkoryandan da 5 bin lira istemiştiler. Gönderdikleri tehdit mektuplarına ihtiyar cevap vermiyordu. Nihayet iki fedaî Kirkoryanın yazıhanesine girdiler. Onu, kasasının önünde buldular.

Kirkoryan sordu:

— Ne istiyorsunuz?

— Para!

— Ne parası?

— Komite için beş bin lira.

— Vermeğe mecbur muyum?

— Evet!

— Şayet vermezsem ne olacak?

Fedaîler gayet ciddî bir lisanla ihtar ettiler:

— Yirmi dört saat zarfında ölmüş bulunacaksın!

Kirkoryan Efendi düşünmeğe başladı. Komiteciler sabırsızlanıyorlardı.

— Haydi cevap ver!

İhtiyar, ellerini uğuşturarak, boynunu bükerek cevap verdi:

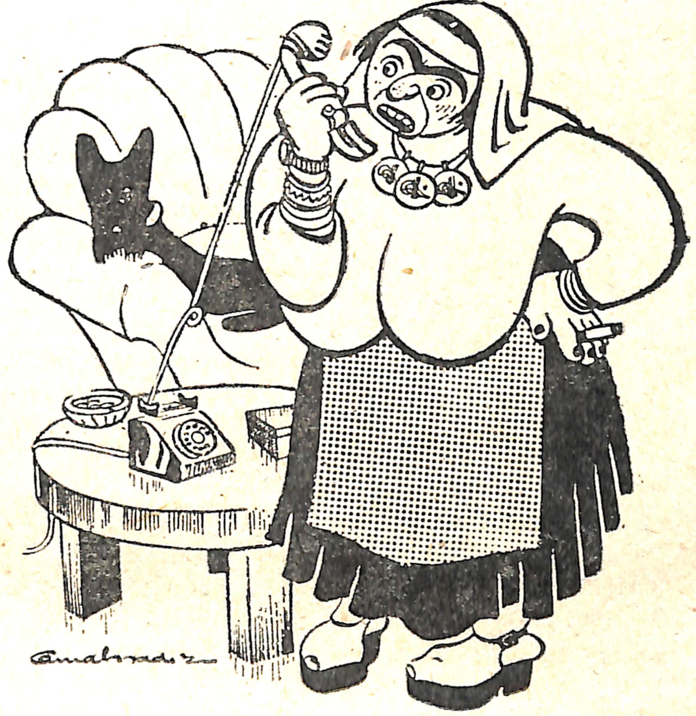
— Mümkün değil, veremiyeceğim.

— Neye?

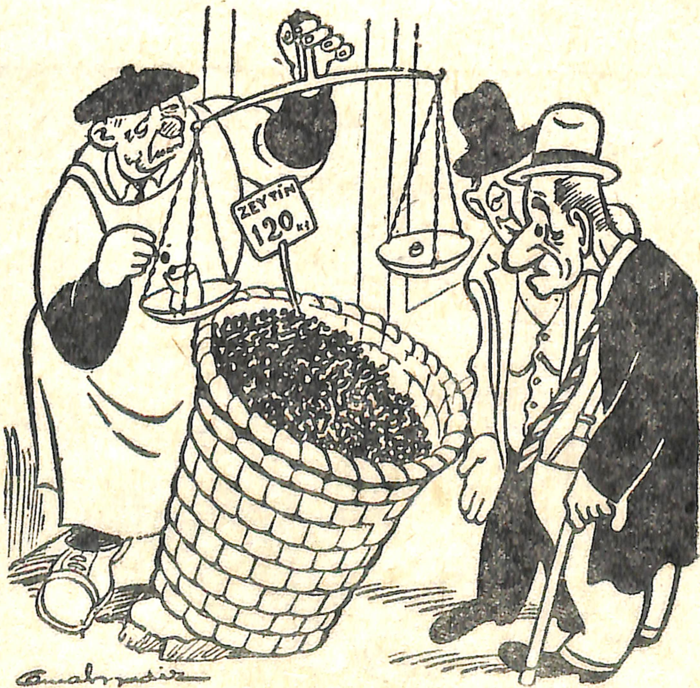
— Çünkü, hissediyorum ki bu parayı size verirsem, hemen o dakikada şuracıkta öleceğim. Vermezsem hiç olmazsa 24 saat daha yaşıyabilirim!

Komiteciler, ihtiyarın bu samimî sözleri karşısında gülmeğe başladı. Vakayı aynen merkeze anlattılar. Merkez heyeti para vermek elinde olmıyan bu hasis ihtiyarı affetti!

Ercüment EKREM

Zamane hizmetçisi — Hanım ortalık süpiriy!... Bey bulaşık yıkiy!.. Ben bu evin hizmetçisiyim... Ne diyecaksan bağa di...

— Kahvaltılık mı alıyorsun?
— Ne münasebet!.. İnci gibi ipe dizip karımın gerdanına asacağım!...

*

Yiyemem!

Ercümend Ekrem bir gün lokantaya gitmişti. Listeye baktı ve ısmarladı:

— Bir çorba.

Çorba geldi. Bay Ercümend durdu, düşündü, garsonu çağırdı:

— Ben bu çorbayı yiyemem...

— Başüstüne, başka getireyim...

Bir başka çorba geldi. Ercümend Ekrem gene durdu, düşündü ve garsonu çağırdı:

— Ben bu çorbayı da yiyemem!

— Peki efendim... Başka getireyim!

Bir başka çorba daha geldi. Fakat Bay Ercümend bu sefer de durdu, düşündü ve tekrar:

— Garson, dedi, ben bu çorbayı da yiyemem!.

Onun üzerine lokanta sahibi ellerini uğuşturarak masaya yaklaştı:

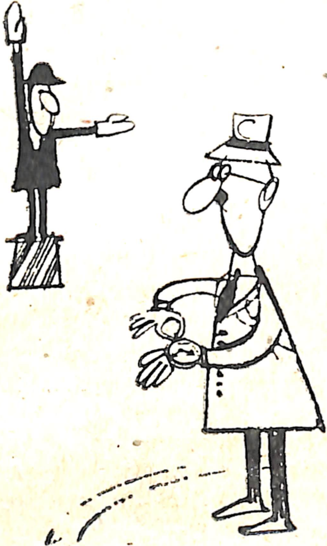
— Bayım, dedi, affedersiniz amma çorbalarımız çok güzeldir... Bir yudum alsanız, eminim ki yersiniz...

Ercümend Ekrem itiraz etti:

— Belki güzeldir ama ben yiyemem!

— Niçin?

— Çünkü kaşığım yok!..

Miyop — Saat tam üç!..
(İtalyan)

ÖPÜCÜK

Yaşlı bir senato âzası, Washington'da yazıhanesinde oturuyordu. Birden kapı vuruldu ve içeri çok cici, çok genç bir kız girdi ve:

— Sayın Senatör! dedi. İlk defa olarak Washington'a geliyorum. Siyasî başarılarınızı daima hayranlıkla takibederim... Sizi ziyaret etmeme müsaade eder misiniz?

Senatör büyük bir nezaketle bu ziyaretin kendisine de çok zevk verdiğini ve böyle cici ve güzel bir hanımın emirlerini beklediğini söyleyince, genç kız hafifçe kızararak:

— Efendim dedi, büyük annem, benim yaşımdayken meşhur devlet adamı Daniel Webster'le tanışmış ve bu büyük adam kendisini bir defa öpmüş. İşte büyük annem, bize bu hâtırasını daima iftiharla anlatırdı. Ben de bazan «böyle bir hâtıram olsa da ilerde torunlarıma anlatabilsem» diye düşünürüm... Acaba siz...

Ve tabiî Senatör bu isteği tekrarlatmadan derhal yerine getirdi ve genç kızın dudaklarına ancak ateşli Hollywood aktörlerinden beklenecek bir buse hediye etti. Fakat tam bu sırada kapı hızla açıldı ve içeri elinde fotoğraf makinesiyle iriyarı bir adam girdi. Senatöre,

— Sayın Senatör, dedi, karınız sizin bu pozunuzu gazetelerin birinci sahifesinde görünce ne yapar acaba?

Fakat bize 1000 dolar veredek olursanız, makinedeki film sizindir.

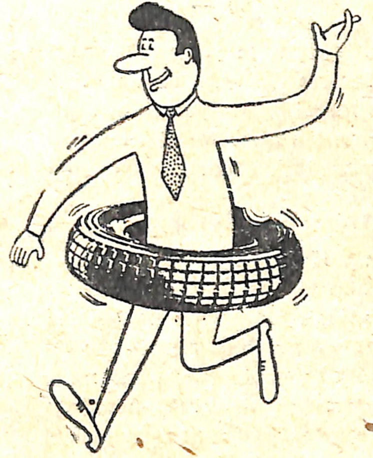
Çaresiz kalan Senatör çıkarıp parayı verdi.

Genç kız, hafifçe kırıtarak sordu:

— İnşallah bana dargın değilsinizdir?

Senatör gülümsedi:

— Hayır yavrucuğum, yalnız bu iş, Daniel Webstere kaça patlamıştı onu merak ediyorum.

Hula Hoop'çu şoför
(İtalyan)

Sigara içilmez!

Ağzında kocaman bir pipo olduğu halde otobüse binmişti. Biletçi «sigara içilmez» levhasını ve pipoşunu işaret edince:

— Ben dedi, sigara içmiyorum!

— İyi ama ağzınızda pipo var.

Beriki güldü:

— Ayaklarım da ayakkabımın içinde ama yürümüyorum ki!...

YAZISIZ
(Fransız)

Kim versin!

White'ın acele on dolara ihtiyacı vardı. Düşündü, taşındı bunu verse verse Black ödünç verebilirdi... Derhal Black'in evine telefon etti:

— Alo... Ben White...

— Oo... Merhaba White; sen misin? Ne haber?

— Black senden bir ricam var: Acele on dolar lâzım, bana telgraf havalesiyle yollayabilir misin?

— Anlıyamadım White...

— On dolara ihtiyacım var Black, on dolar dedim...

— Hay Allah işitilmiyor White!

— Bana on dolar ödünç verir misin Black? (White artık avaz avaz bağırıyordu.)

— Yahu santral bu telefonu ne kötü bağlamış bir kelime dahi anlıyamıyorum...

Bu lâf üzerine santral araya girdi:

— Telefonunuzun bağlanışında bir hata yoktur. Ne söylediklerini ben dahi duyuyorum...

Black cevap verdi:

— Ya öyle mi? O halde niçin on doları siz ödünç vermiyor sunuz?

Mahfaza!

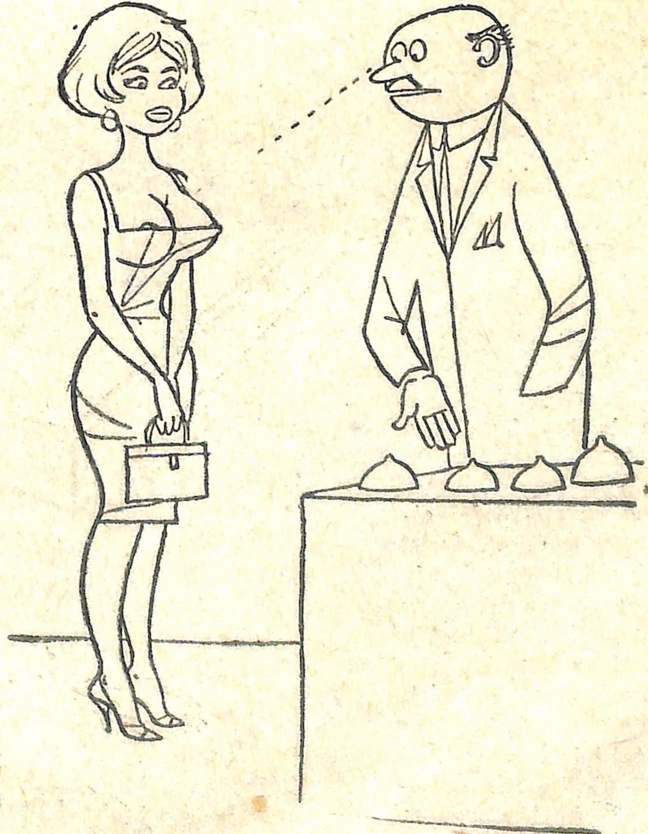
— Nişanlına ne oldu, ortalıkta görünmüyor; mücevher gibi bir kızdı doğrusu...

— Başka bir mahfaza buldu kendisine...

Geveze!

Mabel — Şu Jim ne geveze değil mi?

Sarah — Evet! Benden bahsettiği zaman dahi canımı sıkar.

— Maateessüf matmazel, sizi tezgâhtar alamam. Bütün müşterilerimi kıskandırırsınız!...

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 50 —

Aklı sıra, kapı yapıyordu. Sersem sersem dinleyip, cevap vermeğe mecal bulamıyan Satılmışın yerlerde sürünen fesini dirseğiyle temizledikten sonra başına koydu.

— Haydi, mîrim! Yolcu yolunda gerek... Kımılda.

Satılmış, ileriye doğru iki adım atacak oldu, fena halde başı döndü, midesi bulandı. Orta yerde, hâlâ üzerinde duran boş meze tabaklariyle bir işret âleminin iğrenç ertesi sabahını temsil eden masaya tutundu.

— Amanın, İzzet!... Ben kötüleşiyim... dedi.

— Ne oldun, nuru didem?

— Bilmiyim... İçerim combuldiyi... Aman!.. Işşşş!...

Acı kahvenin, bir kaç damla amonyağın ve açık havanın tesiriyle, dışarıda kendine gelen Satılmış, şimdi büsbütün Olganın iştiyakını duyuyordu! Ağzından:

— Zorlu garı idi, be! Yahtı, doğuzun gızı!...

Tarzında yanma ifade eden sözlerden başka, kelime çıkmıyordu. İzzetî Efendi onu bu vaziyette aldı, götürdü. Sirkeciye geldiler. Vergi kâtibi, odada hesap göretekleri esnada, şafak atacağına, Satılmışın, Olgaya da, madam Aydaya da, bunların yedişer silsileleri de dahil olduğu halde küfürler edeceğine hükmediyordu.

— Hazret! Bu eğlenti bize biraz tuzluya maloldu... Haddi aşırdık. Üç yüzü, dört yüzü boyladık, galiba. Al emanetini de, şöyle bir hesap edelim.

Dediği zaman, Satılmış, masanın üstüne bırakılan cüzdanın yüzüne bile bakmadan:

— Canu sağ olsun! Dört yüz de, dört bin de, hepisi de oğa gurban olsun!

Deyiverdi.

Eh! Vaziyet bu merkezde olduktan sonra, mesele yok. İzzetî Efendi, cüzdanın içindeki yedi, sekiz yüz lirayı toptan cebine indirmediğine nadim. Maamafih beis yik: Bir daha sefere!

O gün, Satılmışın gözü ortalığı görmüyordu. Sünbülzade ile görülecek bulgur işini, İzzetî Efendi arada olmasa, yüzüne gözüne bulaştıracaktı. Aklı fikri başka yerde idi; alışverişte değil.

Akşamı güç etti. Ve İzzetî Efendinin yalandan nazlanmalarına rağmen, sular kararınca:

— Hedi, gah! dedi. Madamın oraya varalım...

Basit ruhlar daha çabuk âşık olurlar. Kaba kumaşların daha çabuk leke tuttukları gibi. Bu çeşit insanlar, bir kadına vurulurlarken, aşkın, iptidaî muhakeme ve mücadele safhasını geçiremezler. Doğrudan doğruya şiddetli safhaya girerler. İlk adımda uçurumun ortasındadırlar. Ne geri, ne ileri kımıldıyamazlar. Sevda alevi her taraflarını birden sarar. Başları dumanlanır, varlıklarına bir sersemlik ârız olur Aşkın elinde, iradesiz, sürüklenirler. Duygularında itidal yoktur. En büyük fedakârlığı da en şeni cinayeti de aynı kolaylıkla işlerler. Bütün hareketleri şuursuzcadır. Birden köpürür, gene birden sönerler.

Satılmış, Olgaya böyle tutulmuştu. Bu tutuluş, bu kadının her hangi bir cazip hususiyeti haiz olduğundan değildi. Satılmışın âşık olmak istidadı en hassas devresinde iken, karşısına Olga çıkıvermişti; işte o kadar! Ve o esnada, Olganın yerine her kim çıksaydı, gene âkıbeti bu olacaktı. Fakat nasip bu karının imiş.

Madam Aydanın evi artık terkolunmuştu. Tarlabaşında Olga Hanıma hususî bir apartman kiralanmış, döşenip dayatılmıştı. Satılmış, sabah akşam, oradan çık mıyordu. Memleketi, çoluğu, çocuğu unutmuştu Gelen mektuplara, haberlere, aldırış bile etmiyordu. Onlara yetecek kadar para bırakmıştı. Yiyecek, içecekleri de çiftlikten temin olunurdu. Üst tarafı Allaha emanet.

İzzetî Efendi, memleketteki adamlarına yazdığı mektuplarda: «İstanbulda mühim bir ticarete giriştik. Çabuk ayrılamıyacağız. Orasını siz idare ediverin» yollu müphem haberler göndermişti.

İstanbulda, onun işi işti. Memlekette, Satılmış gibi, onun düşüneceği çoluk çocuk yoktu. Sade, kendi tatlı canı için, ileride ne olur ne olmazı hesap ederek, üst üste para biriktiriyor, altın istif ediyordu.

Bulgur ticaretinin yanında daha ne işlere girişmemişti? Çocuk kundağından, araba tekerleğine kadar, ihtikâra müsait ne kadar meta varsa efendisine hepsinden az çok aldırıp, sattırıyor, on kârın altısını cebine indirip, dördünü ona gösteriyordu.

Zaten, Satılmış ticaret, micaret düşünecek halde değildi. Kendisinin bizzat itiraf ettiği gibi, yalaz yalaz yanıyordu. Olganın ev içerisinde hizmetini görmek, alışverişine bakmak ve aralıkta kendisini gözetmk üzere, kâhyamsı bir adam tutmuştu. Bu, Keteon adında, yaşlı bir Ermeni idi. Kibar düşkünü olduğunu söylüyordu. Çocukluğunda, bir iki sene frerler mektebinde okumuş. Düyunu Umumiye hizmetine girmiş, kimsesiz olduğundan, yaşlanınca açığa çıkarılıp tekaüt edilmişti. Düyunu Umumiye idaresinin iki çeşit tekaüt usulü vardı. Bir kısım memurlar. devletin tekaüt sandığına iştirak ederler, nizamî aylık alırlardı. Bir kısmına da tekaüt oldukları zaman bir ikramiye verilir, nisbetleri kesilirdi. Keteon Efendi, işte bu ikinci kısım memurlardandı. İkramiyesini alınca, bunu işletmek için Pangaltıda bir tütüncü ve aktar dükkânı açmış, iki yıl içinde sermayeyi kediye yükletip: «Hamıstaş, hamıstaş, eli kuru kıçı yaş!» orta yerde sipsivri kalıvermişti.

İşte, şimdi, kursağına bir lokma sıcak yemek, sırtına da bir eski ceket temin etmek için, Satılmış Beyin metresi madam Olganın kapısında hem uşaklık hem de harem ağalığı etmeğe katlanıyordu.

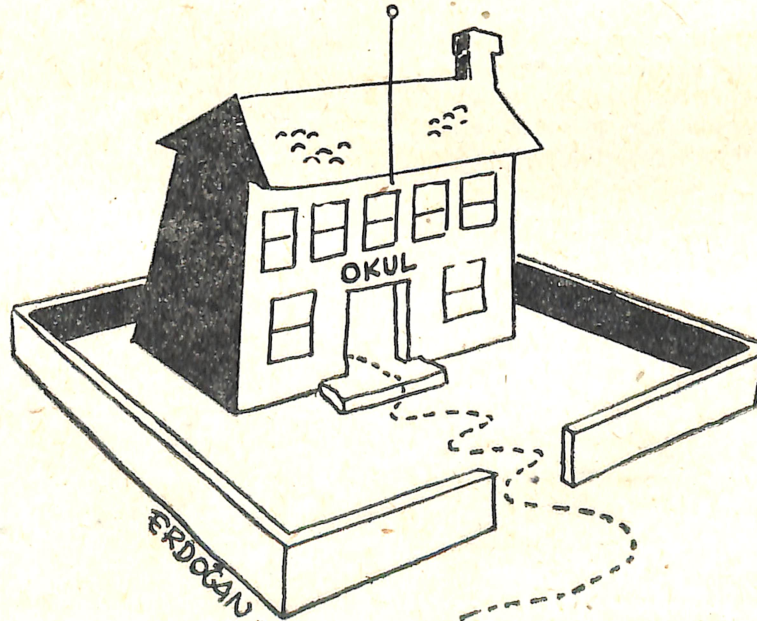
Keteon, aptal görünür kurnazlardandı. İzzetî Efendi ile ortağının arasındaki durumu çabucak kavramıştı. Ona, elinden geldiği kadar yaranmağa bakıyordu. Elinden dolma, plâki, omlet gibi yemeklerle türlü mezeler yapmak da geldiğinden, grek Satılmışın ve gerek vergi kâtibinin teveccühlerini kazanmıştı. Olga da, onun tuhaf tuhaf nüktelerinden, komik tavırlarından ve ehlidil oluşundan haz ediyordu.

İzzetî Efendi ile konuşmaları ömürdü...

Bazı günler, Satılmış, yukarı katta dildadesiyle bir arada iken, bunlar da evin alt katındaki yemek odasında başbaşa verirlerdi.

(Devamı var)

Okullara tecrübe için verilen alkolleri öğrenciler içiyormuş... (Gazeteler)

OKUL DÖNÜŞÜ

Kaçırılan Kadınlar

EFLÂTUN NURİ

Eflâtun Nuri

ÇARŞAMBA 13 NİSAN 1957

İDARE: LAMBA SK. FENER CAD. TELEFON: 36074864 TELGRAF: GAYRICİDDİ
Yazı işlerini fiilen idare eden mesul müdür HİDAYET CİDDİYET
Ciddiyet Matbaası

Ciddiyet

CİDDİYETİMİZİ BOZMIYALIM

BAYLAR KARINIZIN VEYA SEVGİLİNIZIN YANINIZDA OLMASINI İSTERSENİZ, HÖÖS KULLANIN. HİS PUDRA VE ESANSI ONLARIN KULLANDIĞI KOKULAR KOKLAYIN HİS

Şehrimizdeki son kadın da kaçırıldı..

DÜN GECE HÜNKÂRBEĞENDİ CADDESİ BÜTÜN PARKE TAŞLARINI SÖKEN BİR MECZUP YÜZÜNDEN TRAFİĞE KAPANDI

• Sonradan, kaçırılan son kadının zevci olduğu anlaşılan Tefik Tüfek adındaki şahıs, karakoldaki ifadesini müteakip gazetemize gelerek şu enteresan beyanatını verdi.

TALİHSİZ KOCA

Gözleri dolu doluydu. Balonu patlamış bir çocuk gibi şaşkındı. Istırap içinde çok kıyak kıvranıyor, ağlıya ağlıya ağlıyarak, cicielbiselerini ıslatıyordu. Parmaklarının ucundaki sigara izmaritinin kıvrak dumanı, burnunun direğinin dibinden âheste beste yükselen dumanla birleştikten sonra saçlarında gayet kaliteli helezonlar çizerek tavandaki bir budak deliğine doğru yükseliyor, ve orada hâli içtimada bulunan külliyetli miktarda nesebi gayri sahih sineğin arasından geçerek, sayın gazetemizin biricik ve yegâne yazı işleri müdürü Hüsamettin Tostoparlakoğlu'nun odasına fuzulî bir istisna ve pek gayri tabii bir sevkitabii ile dühul edip maroken koltuklara efendice çömeliyordu. Hüsamettin Bey zile bastı ve gelen hademeye:

—Gene aşağıdaki odada birinci içiyorlar. Fena halde apandisitime dokunuyor. Sokma böyle düşük seviyeli sigara içenleri müesseseye. Git söyle onlara, harman içsinler, olur mu, hadi benim faal elemancığım.

Hademe aşağı inip, kapıyı vurup, içeri girip adamı görüp:

—Beyim, dedi, sigaranızı söndürün, müdür beyin pandispanyasına dokunuyor.

Genç adam mey tane bakışlarla hademeyi süzüp süzgeci pantolonuna koydu ve sigarasını kibar bir hareketle yere bırakarak sağ papucunun ucundaki deminin sondan bir evvelki çivisiyle izmaritin bel kemiğine bastı ve başkalarının içmek teşebbüsünde bulunmaları ihtimalini r[e]... alist bir jestle yok ettikten sonra, onüçündeki bir genç kadının sesinden üçbuçuk santim altı milim daha ince bir sesle bastı çığlığı ve kendini genç muharririmiz Baba Kâzım'ın kollarına bıraktı. Başını göğsüne koyarak hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

KAÇIRILAN KADIN

Baba Kâzım bir ana şefkatiyle sırtını okşıyarak:

—Ağlama evlâdım, dedi, erkek ağlar mı?

Ve kendi gözyaşlarını göstermemek için başını arkaya çevirip kendine yargıç olunca ya kadar duvardaki bir çivi deliğinin loş karanlıklarına sağ gözünü dayıyarak, loş bir sesle:

—Sen anlatma bak, yavrum, dedi.

Bu sırada genç adam yarı çıplak başında uygunsuz bir ses ve bir ıslaklık hissedip, "Anneciğim" diye inledi. Hiddetten asabı sinirlenerek: "Nedir bu benim başıma gelenler?" dedi ve bakışlarını yukarı kaldırınca, yek nazarda gördüğü şey, Hüsamettin Tostoparlakoğlu'nun bir adet gözü ve bu gözden 7,5 santim aralıkla inen on altı damla gözyaşı oldu. Genç adam acele yarım sağ yaptı. Sonra havlusunu çıkarıp başını kuruladı ve "Karım, karım" diye inledi, onu ebediyyen kaybettim. Ama yenisini alacağımdan eskisinin yoktur," Kâzım "hah, hah, hah," dedi.

YAZIYOR, YAZIYOR, YAZDI...

DİKKAT!. DİKKAT!. TEDBİR ALIYORUZ...

BASIN-YAYIN VE GÖNDERİN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ İL TEMSİLCİLİĞİNDEN TEBLİĞ EDİLMİŞTİR.

Yapılması gereken şeyler:
1. Herkes işinin efendisi ve evinin hanımı olmalı.
2. Vatandaşın ıstırap içinde acı çektiğini duyduk. Istıraplarınızı tatlı çekmenizi, hiç olmazsa ekşi, mayhoş veya tuzlu çekmenizi tavsiye ederiz.
3. Aldığınız tedbirleri (Sa.5, Sü.3)

Yorumlar

Varmı ankete katılan, haydi ankete var iki...

Salâhattin Sıkı söyler (prof.) Bana öyle geliyor ki, son olayların müsebbibi Rapidonya'lılardır. Bizden daha oturaklı bir devlet olan Rapidonya, birer birer bütün şehirlerimizdeki kadınları kaçırıp ürememize mani olmak ve bizi müstemleke yapmak istiyorlar. Şimdilik bu kadar. Miyop olduğum için hadiseleri net göremiyorum.

Şevket Yırtıkyama (Terzi) Bana kalırsa, ben, şahsen, şahsiyet sahibi bir insan olmam hasebile, böyle yırtık hadiselerde öyle dikiş tuttururum ki, ya düşer, ama yırtık gözükmez.

Mehmet İkiyüzyetmişbeşoğlu (Muhasip), 1878 sene evvel böyle bir hadise olmuştu. Ben o zamanlar dünyada yoktum. Hem nasıl olabilirdim ki. Öyle alengirli bir hadiseydi ki ileri tutar yeri yoktu. Kıral işin tahkikine beni memur etmişti. Boş ver yahu. Bir sigara versene, kardeşim...

YARDIM Gazetemizin çok büyük fedakarlıklarla (teleradyorevizyonfoto) hemşehrilerimiz için temin ettiği bu yarı çıplak resmi neşrederken, diğer gazeteler gibi, bin dereden su getirip, efendim işte şu artist söyleymiş, bu artist böyleymiş gibi lüzumsuz lâflar etmiyoruz. Gayemiz sadece, göğüslerinin güzelliğiyle tanınmış bir artistin yarı çıplak resmini neşretmekle, okuyucularımıza hizmet etmektir. (Foto: Ciddiyet)

ŞEHİR HABERLERİ

Son üç gün içinde kaçırılan kadınlar: Nezahat Netaze, Karyola Melâhat, Ayşe Karnıyarık, Süheylâ Gelcicim, Birsen İkiben, Atifet altmışaltı, Hayganuş Makarna, Marika Makina.

İntihar edenler: İsmet Hopdedik, Mehmet Kova, Abdülkerim Derpaça.

Bugünlerde, ihtiyaç sahiplerine bol miktarda sütyen, külot, kombinezon ve emsalı eşya tevzi edilecektir.

Dün gece bir kamyon devrilmiş, bir tramvay baştan çıkmış, bir kaptı kaçtı işe (Devamı S.5 Sü.3 te) iyi traş değil mi.

ŞAİR

(Büyük Millî şairimiz Ahmet Tarık Uzunca'nın nefis bir şiiri.

İşittim ki

— Fecî Düşmanımma —

İşittim ki olmuş bu fecî şey
İşittim ki böyle bu fecî şey
Gözlerimiz yaşlı, uzaklardan
Bekliyoruz, gelecek diye sokaklardan
Haykırıyoruz, lânetle anıyoruz
Artık biz derdimize yanıyoruz
İşittim ki olmuş bu fecî şey
İşittim ki böyle bu fecî şey
Ey merhametsiz, kalpsiz,
Dermanımız kalmadı düştük halsiz
Bin kerre Allah belânı versin
Yumruklarımız seni yerlere sersin
İşittim ki olmuş bu fecî şey
İşittim ki böyle bu fecî şey

Ahmet Tarık Uzunca

MİS TİK

— SON ARZUNUZ NE?
— KADIN!

FIKRA

Hadiseyi duydunuz. Kadınlarımız çalındı. Bugünden sonra yemeğimizi, bulaşığımızı, çamaşırımızı kendimiz yapacağız. Aman ne güzel. Dikiş dikeceğiz, dedikodu yapacağız, süsleneceğiz, püsleneceğiz, kadınlaşacağız nihayet.

Ve yarın çocuklarımız sanki bir marifetmiş gibi

—Beni babam doğurdu, diye iftihar edecek

Oı mı?

***

HALK PANİK İÇİN X BİÇİLMİŞ KAFTAN

Sonu nereye varacak

NAFİLE ARADI — Ali Dizkapaktel dolapta, gardropta, büfede, kömürlükte, karyolanın altında karısını nafile aradı.

PNI

OSMAN KIL ZİYA TÜY

GELİYOR

ŞEHRİMİZE GELEN POLİS HAFİYELERİ

Milletler Arası Polis ve Bekçi Teşkilâtı vilâyetimize iki dedektif göndermiştir. Dedektifler yarın (bugün) şehirde parmak izi arıyacaklardır. Bunlardan Osman Kıl M.A.P.B.T.'nın bütün polis köpeklerini yetiştiren adamdır. Ziya Tüy parmak izi mütehassısı olup okuma yazma bilmiyenlere nasıl parmak izi basılacağını öğreten mühim bir şahsiyettir.

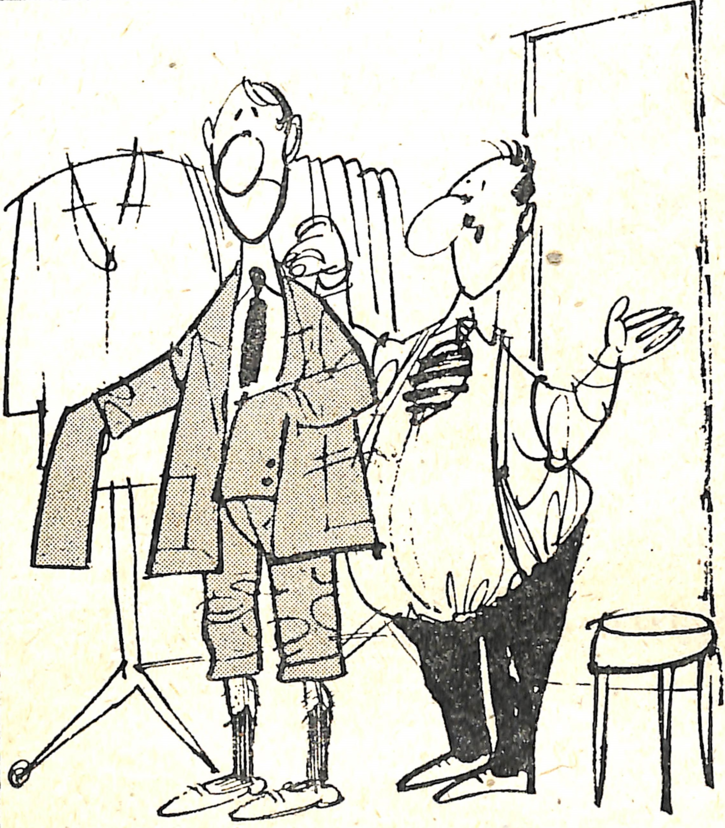
Devamı S. de

İZZET KÜF Nedense iyi konuştu, Onu dinleseydin.

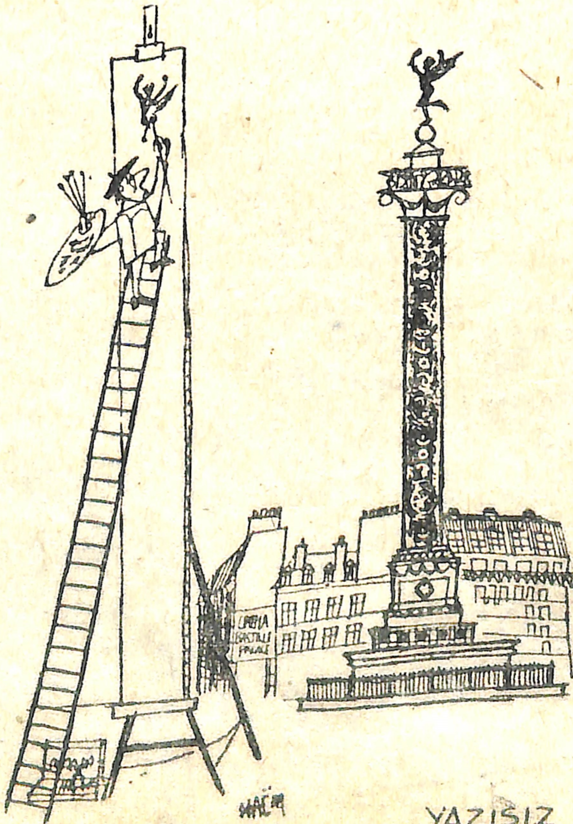
SİNEMA HABERLERİ

ARKASI VAR

Dünya KARİKA TÜRLERİ

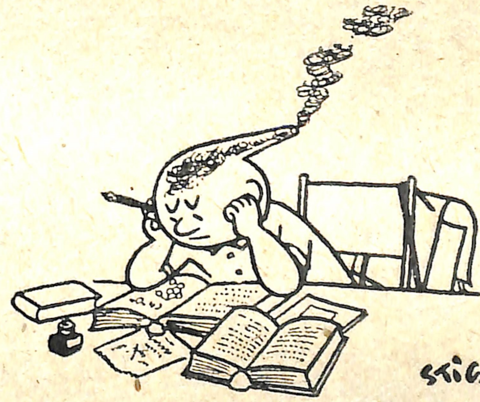
-KÜÇÜK BİR YANLIŞLIK! CEKETİN KOLLARI PANTOLONUN BACAKLARI İLE DEĞİŞTİRİLECEK...

YAZISIZ

YAZISIZ

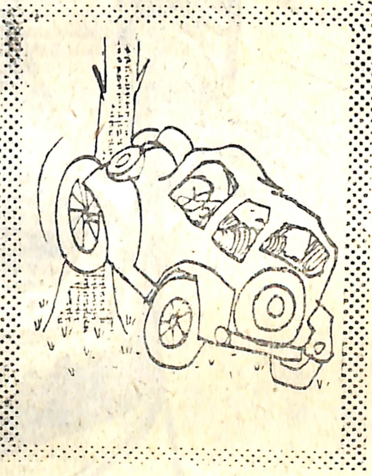
KİMYA İMTİHANINA HAZIRLIK

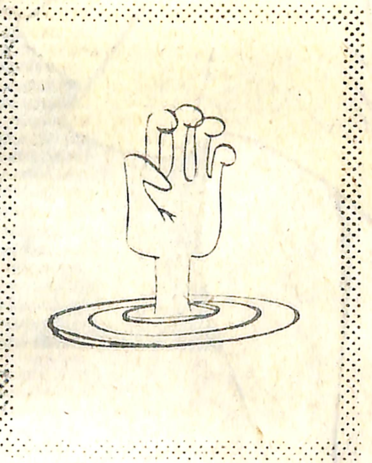
-AYOL, KOCAN DÜN ÖLDÜ, BUGÜN SİNEMAYA MI GİDİYORSUN?
-AMA ÇOK ACIKLI FİLİMMİŞ!..

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

AÇIK MUHABERE

Bay Sezai Yılmaz

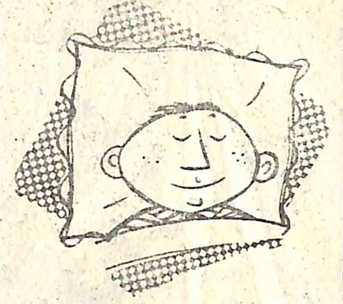
Gazeteler bayii

Diyarbakır

Acele cevap bekliyoruz.

AKBABA

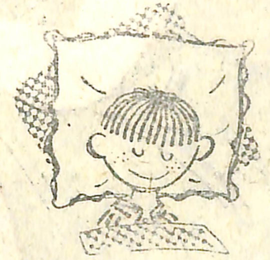
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,

Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baakısı
ŞAKA MATBAASI

İ L Â N

Metin arası (10) lira
Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira

— İşte 1959 un en güzel modeli: Etekler daha alçak, fiatlar daha yüksek!..